Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΤΟΜΟΣ Γ'

ΑΡΙΘΜ 60

Ο ΕΝ GARY, IND. ΠΕΡΙΚΑΛΛΗΣ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΣ ΟΡΘ. ΕΛΛΗΝ.
ΝΑΟΣ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. AStoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada $2.00—Foreign $2.50
Ten Cents a Copy
Vol. III. No. 60 — June 6, 1937

Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

	Ὀνοματεπώνυμον νυμφευθέντων		Κοινότης	Τελέσας τὸν Γάμον Ἱερεύς
Απρ. 22	Robert B. Foley	Ἄρτεμις Β. Σπυροπούλου	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
Μαΐου 2	Κωνστ. Ε. Καρανάσιος	Ὀλυμπία Ἰ. Τίκα	New York City	Ἀρχιμ. Δωρόθ. Μπουραζάνης
» 5	Νικόλ. Ἰ. Ἀμογρῖνος	Ἀστερόπη Α. Βενιαμίν	Tarpon Springs, Fla.	Αἰδ. Θεόφ. Καραφύλλης
» 6	Ἀνδρέας Τσώρης	Ζαχάρω Β. Πετροπαυλῆ	New York City	Ἀρχιμ. Δωρόθ. Μπουραζάνης
» 9	Ἀπόστολος Ν. Ὀργέτας	Σταυροῦλα Π. Ζουρέλη	Peabody, Mass.	Αἰδ. Γεώργ. Οἰκονομίδης
» 9	Γεώργιος Συρόπουλος	Edith Peluso	Detroit, Mich.	Αἰδ. Γεώργ. Πετρίδης
» 9	Στυλιανὸς Μ. Λοικίδης	Ἀγλαΐα Ν. Βολάνη	Washington, D. C.	Αἰδ. Θωμᾶς Δανιὴλ
» 9	Πάνος Ἰ. Φλούδας	Ἀναστασία Ἰ. Τοπτζῆ	Milwaukee, Wis.	Ἀρχιμ. Βενιαμὶν Κόλλιας
» 9	Ἡρακλῆς Χ. Ζηνόπουλος	Ἐλευθερία Γ. Παναγάκη	Lynn, Mass.	Ἀρχιμ. Χριστ. Ἀργυρίδης
» 9	Μιχαὴλ Κουψέλης	Πηνελόπη Παπαματθαίου	Lawrence, Mass.	Αἰδ. Νικόλαος Διαμαντόπουλος
» 9	Χρ. Ν. Παπαθανασίου -	Παναγ. Α. Σακελλαροπούλου	New York City	Αἰδ. Βασίλ. Παπανίκας
» 9	Σωκράτης. Α. Λυώσης -	Ἀδαμαντία Κ. Λυξουριωτάκη	Astoria, L. I., N. Y.	Ἀρχιμ. Γερμανὸς Πολυζωΐδης
» 9	Γεώργιος Ἰ. Κατσαρῆς	Μανδάνη Π. Γεωργίου	Grand Rapids, Mich.	Αἰδ. Γεώργιος Νικολαΐδης
» 9	Νικόλαος Δ Παττάκος	Ρόζα Χ. Καπάνταη	Muskegon, Mich.	Ἀρχιμ. Ἄγγελος Βρέττας
» 9	Γεώργιος Δ. Καρακῖτσος	Βιργινία Γ. Χατζηθάνου	Ambridge, Pa.	Ἀρχιμ. Δωρόθ. Νεαμονιτάκης
» 9	Δημήτριος Γ. Μανεσιώτης	Ρεβέκκα Κ. Γράβα	N. S. Pittsburgh, Pa.	Αἰδ. Νικόλαος Τριανταφύλλου
» 9	Σμολένσκης Α. Μαυρίδης -	Εὐαγγελία Μ. Κυραμαργιώ	Jacksonville, Fla.	Ἀρχιμ. Μελέτιος Κρονίδης
» 9	Ἐμμ. Ἰ. Ἀναγνωστάκης -	Μαργαρίτα Π. Καασσανδράκη	New Brunswick, N. J.	Αἰδ. Κανέλλος Κανελλόπουλος
» 9	Δημήτριος Θ. Τζιμάνης	Σοφία Ε. Κέλλη	Manchester, N. H.	Ἀρχιμ. Ἰωάννης Ἀνδρεάδης
» 9	Σωτήριος Δ. Στάμος	Irma J. Nommensen	Chicago, Ill.	Αἰδ. Μᾶρκος Πετράκης
» 9	Νικήτας Α. Μοραγιάννης -	Βασιλ. Κ. Ἀποστολοπούλου	Dover, N. H.	Αἰδ. Κωνσταντῖνος Βασιλείου
» 9	William Stevenson, Jr.	Ἄννα Ν. Μάνου	Baltimore, Md.	Ἀρχιμ. Ἰωακ. Παπαχρίστου
» 9	Ἀντώνιος Νταγκίνης	Παναγιώτα Τουρανάκου	Biddeford, Maine	Αἰδ. Δημήτρ. Γκόλλαρος
» 9	Ἀθανάσιος Β. Τζάμας	Ἑλένη Α. Παπαδημητρίου	Indianapolis, Ind.	Αἰδ. Ἰωάν. Παπαδόπουλος
» 9	Σωκράτης Ε. Μαυρομάτης -	Μαγδαληνὴ Π. Καπαδούκα	Vancouver, B. C., Can.	Αἰδ. Χαράλ. Σκούφης
» 9	Σωκράτης Β. Τουμπαράκης	Μαρία Α. Ζαρκαδοῦλα	Corona, L. I., N. Y.	Ἀρχιμ. Ἀλέξανδρος Γεροντιδάκης
» 10	Γεώργιος Δ. Γιαννίσης	Ἑλένη Ε. Γκριμάνη	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημήτριος Βιτσέντζος
» 10	Ἰωάννης Π Βελῆς	Τοῦλα Δ. Δάλλα	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. Δημ. Βιτσέντζος

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας καὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄνομά των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

ΔΙΑ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΜΑΣ

ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΗΡΙΑ

ΕΠΙΤΗΔΕΣ ΣΧΕΔΙΑΣΘΕΝΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Καλλιτεχνικῶς τυπωμένα ἐπὶ ἀρίστου στερεωτάτου εἰδικοῦ χάρτου, μὲ τέσσαρα χρώματα. Μολονότι εἶνε ἀσυγκρίτως ὑπέρτερα ὅλων τῶν ἄλλων, ἐν τούτοις στοιχίζουν εἰς τὰ Σχολεῖα εὐθηνότερα. Εὐχαρίστως ἀποστέλλομεν δεῖγμα εἰς ὅσους ἤθελον ζητήσει.

Διὰ παραγγελίας καὶ πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ Ἐκδοτικὰ Καταστήματα

D. C. DIVRY, Inc., 240 West 23rd Street, NEW YORK, N. Y.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I. N. Y.

ΤΟΜΟΣ Γ'. Ἀριθ. 60. Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΒΑΔΑΣ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1927

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗ ΛΗΞΕΙ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΟΤΙ ἡ ἀπόκτησις ἡμερησίων σχολείων ὑπὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς εἶνε ἀπαραίτητος δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς ἐκ τῶν ὁμογενῶν ὅστις νὰ ἀμφιβάλλῃ. Ἡ εἰς τὰ ἀπογευματινὰ κοινοτικά μας σχολεῖα, καὶ εἰς τὰ καλύτερον ἀκόμη ἐφωδιασμένα τοιαῦτα μὲ ἐπαρκέστερον διδακτικὸν προσωπικόν, ἡ διδασκαλία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκταθῇ εἰς χρόνον περισσότερον τῆς μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας καθ' ἑκάστην, ἐνῷ εἰς ἓν ἡμερήσιον ἑλληνικὸν σχολεῖον εἶνε δυνατὸν νὰ διδάσκωνται τοὐλάχιστον τέσσαρας ὥρας ἡμερησίως εἰς τὴν ἑλληνικὴν διάφορα μαθήματα, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν Grammar School θὰ ἐδιδάσκοντο ἀγγλιστί ὡς λ.χ. γεωγραφία, ἀριθμητική, ἱστορία, φυσική.

Εἰς μίαν προσπάθειαν ὅσον τὸ δυνατὸν ἐντατικὴν ὅπως πολλαὶ Κοινότητές μας ἀποκτήσουν ἡμερήσια ἑλληνικὰ σχολεῖα θὰ ἔπρεπε νὰ συνενωθοῦν καὶ νὰ κατευθυνθοῦν καταλλήλως πολλοὶ παράγοντες οἱ ὁποῖοι δρῶσιν εἰς Ἀμερικὴν μὲ σκοποὺς πολὺ ὀλιγώτερον ἐπωφελεῖς καὶ πολὺ ὀλιγώτερον ἀναγκαίους.

Ἡ Κοινότης εἰς τὴν ὁποίαν ρίπτεται τὸ βάρος τῆς συντηρήσεως τοῦ ἀπογευματινοῦ σχολείου καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ μόνον αὐτὴν φυσικῶς καὶ ἀπαραιτήτως θὰ ἐζητοῦμεν τὴν ἵδρυσιν ἡμερησίου σχολείου, εἶνε ὀργανισμὸς ὁ ὁποῖος ἔχει μὲν τὸν σκοπὸν καὶ τὸ καθῆκον νὰ περιλάβῃ ὡς μέλη του ἐνεργὰ ὅλους ἐν γένει τοὺς ὁμογενεῖς ἄνω τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας των καὶ τῶν δύο φύλων, ἀλλὰ ἔχει καὶ ἄλλας ὑποχρεώσεις ἱερωτάτας, ἐπιβεβλημένας καὶ ἀπαραιτήτους εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ ἀνταποκριθῇ.

Ἡ συντήρησις Ἱ. Ναοῦ, λειτουργοῦντος κανονικώτατα, εἶνε ὁ πρῶτος σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως τῆς Κοινότητος. Μολονότι δὲ ἡ συντήρησις Ἱ. Ναοῦ ἀπαιτεῖ μεγάλην δαπάνην, ὅμως μόνον ἡ ὕπαρξις τοῦ Ἱ. Ναοῦ δύναται νὰ δώσῃ εἰς μίαν ὁμάδα ὁμογενῶν χαρακτῆρα καὶ ὀργάνωσιν Κοινότητος καὶ νὰ καταστήσῃ δυνατὴν τὴν ὕπαρξιν καὶ συντήρησιν ἔστω καὶ ἀπογευματινοῦ σχολείου.

Οἱ ὁμογενεῖς, καὶ πολὺ δικαίως, συνεισφέρουν ἀσυγκρίτως προθυμότερον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, αὐτὴ δέ ἡ ὕπαρξις τῆς Ἐκκλησίας γίνεται ὁ κύριος ἔμμεσος οἰκονομικὸς πόρος συντηρήσεως κοινότητος διὰ τῶν δίσκων, τῶν κηρίων, καὶ τῶν ἐκ τελέσεως Ἱ. Μυστηρίων δικαιωμάτων. Ὅσον δὲ καὶ ἂν καταφέρωνται μερικοὶ ἐναντίον τῆς ἀναγκαστικῆς ὑπαγωγῆς ὅλων ἐν γένει τῶν ὁμογενῶν εἰς τὴν ὑποχρέωσιν πληρωμῆς δικαιωμάτων εἰς τὴν Κοινότητα διὰ Ἱεροτελεστίας, Μυστήρια, καὶ μηνιαίας συνδρομάς, ἕκαστος εὑρίσκει φυσικώτερον καὶ λογικώτερον νὰ πληρώνῃ αὐτὰ καὶ νὰ ἔχῃ τακτικὸν ἱερέα διὰ πᾶσαν ἐκκλησιαστικήν του θεραπείαν καὶ νὰ ἔχῃ καὶ κοινοτικὸν σχολεῖον παρὰ νὰ δίδῃ χρήματα διὰ συντήρησιν μόνον σχολείου.

Τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι αἱ μικραὶ κοινότητες καὶ παροικίαι, αἱ ὁποῖαι, μὴ δυνάμεναι νὰ συντηρήσουν Ἱ. Ναὸν καὶ σχολεῖον, περιορίζονται μόνον εἰς συντήρησιν σχολείου, ἱκετεύουν κυριολεκτικῶς κατὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Μεγ. Ἑβδομάδα νὰ ἀποσταλῇ εἰς αὐτὰς ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἱερεὺς καὶ καταβάλλουν πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως μεταβληθῇ ἡ σχολικὴ αἴθουσα εἰς πρόχειρον Ναόν, ἢ ζητοῦν ἀπὸ ἑτεροδόξους νὰ δοθῇ εἰς αὐτὰς ὁ Ναός των, ἢ ἐνοικιάζουν Halls διὰ τὰς Ἁγίας Ἡμέρας.

Καὶ εἶνε μὲν βεβαίως καὶ ὁ πόθος νὰ ἐκκλησιασθοῦν καὶ παρακολουθήσουν τὰς Ἱερὰς ἀκολουθίας τῶν Ἁγίων Ἡμερῶν· ἀλλὰ ὄπισθεν τοῦ πόθου αὐτοῦ εἶνε καὶ ἡ προσδοκία εἰσπράξεως κατ' αὐτάς ἑνὸς σεβαστοῦ ποσοῦ χρημάτων διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ σχολείου καὶ ἄνευ τῶν ὁποίων καθίσταται, ἂν ὄχι ἀδύνατος, ἀλλὰ τοὐλάχιστον πολὺ προβληματικὴ ἡ δεκάμηνος συντήρησις τοῦ Σχολείου.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ὁμολογοῦσιν εἰλικρινῶς αἱ ἐπιτροπαὶ εἰς τὰς μικρὰς αὐτὰς κοινότητας, αἵτινες ἔχουσι τὴν φροντίδα τῆς συντηρήσεως σχολείου ἑλληνικοῦ. Ἀπτοτάτην δὲ ἀπόδειξιν τούτου ἔχομεν καὶ τὸ ἐν Bronx Ἑλληνοαμερικανικὸν ἡμερήσιον Σχολεῖον.

Τὸ Σχολεῖον τοῦτο, ἐπὶ πολλὰ ἔτη λειτουργοῦν, προσείλκυσε, κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, ὅλον τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ὁμογενῶν τῆς μείζονος Νέας Ὑόρκης· ἔλαβεν ἐπί τινα ἔτη χαρακτῆρα οἰκοτροφείου, ἀπέκτησεν ἀκίνητον περιουσίαν, ἐκυβερνήθη ὑπὸ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων εἰς τὰς ἐπιστήμας, ἐμπόριον καὶ βιομηχανίαν ὁμογενῶν μας, καὶ ἐφάνη πρὸς καιρὸν ὅτι ἱκανοποίει τοὺς εὐγενεῖς πόθους καὶ τὰ θρησκευτικὰ ἰδανικὰ τῆς ὁμογενείας ἐν τῇ Μητροπόλει τῆς Ἀμερικῆς.

Παρὰ ταῦτα δι' ἕνα ἢ ἄλλον λόγον ἐπῆλθεν ἡ

χαλάρωσις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἡ ἐλάττωσις τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ εἰσφορῶν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1932 εὑρίσκετο σχεδὸν ἐν διαλύσει. Ἀπώλεσε τὴν κτηματικὴν περιουσίαν, συνδρομαὶ καὶ εἰσπράξεις σχεδὸν ἐξηφανίσθησαν, ὁ ἀριθμὸς τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ περιωρίσθη εἰς τὸ ἐλάχιστον, μαθηταὶ εἶχον ἀπομείνει ὀλίγοι καὶ οὐδαμόθεν ἐφαίνετο σωτηρία.

Τότε ἦλθεν ἐπίκουρος καὶ σώτειρά του ἡ Κοινότης «Ζωοδόχος Πηγὴ» Bronx. Μία κοινότης ἀρτισύστατος, μόλις τὸ 1931 ἱδρυθεῖσα, καὶ πτωχή. Καὶ ἡ Κοινότης αὕτη, ἡ ὁποία τότε δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τοὺς μισθοὺς τῶν ἐφημερίων της, ἔσωσε τὸ Ἑλληνοαμερικανικὸν Ἐκπαιδευτήριον ἀπὸ βεβαίας διαλύσεως.

Ἡ Κοινότης αὕτη «Ζωοδόχος Πηγή, Bronx» παρέλαβε τὸ ἐν λόγῳ Ἐκπαιδευτήριον καὶ τὸ ἐστέγασε δωρεὰν εἰς τὰ ἄνωθεν τοῦ Ναοῦ δύο πτωχά της πατώματα, μέχρις οὗ αὕτη ἐντὸς δύο ἐτῶν ἠγόρασε μὲ τὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν συνδρομὴν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς εὐρυχωροτάτην οἰκοδομὴν δι' ἐκκλησίαν καὶ σχολεῖον καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὴν ἀπαιτουμένην εὐρυχωρίαν, καὶ τὴν θέρμανσιν καὶ πόρους διὰ περιφορᾶς δίσκων εἰς τὸν Ναὸν καὶ αἴθουσαν καταλληλοτάτην διὰ σχολικὰς ἑορτὰς καὶ ἄλλας σχολικὰς ἀνάγκας, μολονότι διατηρεῖ καὶ δύο ἀπογευματινὰ Κοινοτικὰ σχολεῖα. Μὲ τὴν στοργικὴν δὲ ταύτην φροντίδα τῆς Κοινότητος ἀνεβίωσε τὸ ἐκπαιδευτήριον καὶ λειτουργεῖ σήμερον κανονικῶς καὶ ἱκανοποιητικῶς, συνάμα δὲ δίδει βεβαίας ἐλπίδας ταχίστης προόδου του εἰς τὸ μέλλον.

Ἀλλὰ καὶ ὅσα ἄλλα ἡμερήσια ἑλληνικὰ σχολεῖα ὑπάρχουν ἐν Ἀμερικῇ ὅλα ἀνήκουν εἰς Κοινότητας καὶ ὑπ' αὐτῶν καί μόνον συντηροῦνται.

Ἐφέραμεν τὰ ὀλίγα αὐτὰ παραδείγματα καὶ τονίζομεν τὸ γεγονὸς αὐτὸ διὰ νὰ κατανοηθῇ ἀπὸ ὅλους τοὺς ὁμογενεῖς ὅτι ἡ ἵδρυσις καὶ λειτουργία Ἡμερησίων Σχολείων καὶ Γυμνασίων ἄνευ συνεργασίας μὲ τὰς Κοινότητας καὶ ἐπιβλέψεως καὶ ἐνισχύσεως ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικήν μας ἐνιαίαν ὀργάνωσιν ἐν Ἀμερικῇ, εἶνε ἀδύνατος καὶ αἱ περὶ τούτου συζητήσεις χωρὶς σκοπόν.

Καὶ ἀφ' οὗ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνουν περισσότερα ἡμερήσια σχολεῖα, καὶ ἡ ἵδρυσις καὶ συντήρησις τῶν σχολείων αὐτῶν εἶνε φυσικῶς, λογικῶς καὶ νομικῶς ἔργον τῶν κοινοτήτων, ἐκτὸς τῆς συντηρήσεως τοῦ Ἱ. Ναοῦ ἄνευ τοῦ ὁποίου οὐδὲ ἀπογευματινὸν σχολεῖον κατάλληλον εἶνε δυνατὸν νὰ συντηρηθῇ, τότε χρειάζεται ἀπαραιτήτως εὐρωστία τοῦ Κοινοτικοῦ ταμείου.

Τοιαύτη δὲ εὐρωστία εἶνε δυνατὴ μόνον ἐὰν ἐφαρμόζωνται δύο πράγματα:

α΄) Κοινοτικὴ πειθαρχία καὶ

β΄) Στοργικὴ συμπεριφορὰ πρὸς τὰ Κοινοτικὰ Ταμεῖα ὑπὸ τῶν διαφόρων ὀργανώσεων καὶ σωματείων τῆς περιφερείας τῆς Κοινότητος.

Μὲ τὸν ὅρον «κοινοτικὴ πειθαρχία» εἶνε φανερὸν ὅτι ἐννοεῖται ἡ ἐγγραφὴ ὡς μελῶν τῆς κοινότητος ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ὁμογενῶν ἀπὸ τοῦ 21ου ἔτους τῆς ἡλικίας των· ἀνελλιπὴς πληρωμὴ τῶν μηνιαίων συνδρομῶν ὑπ' αὐτῶν· φανατικὸς σεβασμὸς τῶν συνόρων τῆς περιφερείας ἑκάστης κοινότητος καὶ παραδειγματικὴ τιμωρία τῶν ὑπαιτίων εἰς παρ' ἐνορίαν ἱεροπραξίας· εἰλικρινὴς καὶ θερμὸς ζῆλος πρὸς διοίκησιν τῆς Κοινότητος ἐκ μέρους τῶν καταλλήλων δι' αὐτό· κανονικὴ καὶ πάντοτε ἔγκαιρος διεξαγωγὴ ἐκλογῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου πρὸς ἀποφυγὴν δυσαρεσκειῶν, ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τῶν κοινοτικῶν καὶ ἀδιαφορίας· ὅσον τὸ δυνατὸν σπανιωτέρα ἀλλαγὴ ἱερατικοῦ Προϊσταμένου, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ποιμνίου, συντελεῖ εἰς τὴν θερμοτέραν συμμετοχήν του εἰς πᾶσαν κοινοτικὴν δρᾶσιν, καὶ τελευταῖον, τὸ καὶ σπουδαιότερον, ἄμεσος ἐπαφὴ τῆς Κοινότητος καὶ συνεχὴς συννενόησις αὐτῆς μετὰ τοῦ Κέντρου, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία διὰ τῶν ἀδιακόπων αὐτῆς προσπαθειῶν ὑποδεικνύει τὰ βέλτιστα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν κοινοτήτων καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἔγκαιρος καὶ ἐπιβλητικὴ ὅσον καὶ εὐεργετικὴ ἐπέμβασις εἰς ἀναφυομένας διαφορὰς ἐν τῇ Κοινότητι, σώζει αὐτήν.

Τὸ δεύτερον δηλ. ἡ στοργικὴ συμπεριφορὰ πρὸς τὸ κοινοτικὸν ταμεῖον ὑπὸ τῶν διαφόρων ὀργανώσεων καὶ σωματείων, θὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν ὑπ' αὐτῶν κατανόησιν τῆς θέσεώς μας ἐν Ἀμερικῇ.

Δὲν εἴμεθα πλέον οἱ προσωρινοὶ μετανάσται, οἱ ὁποῖοι εἴχομεν τὴν πρόθεσιν νὰ μείνωμεν εἰς Ἀμερικὴν τοία-πέντε ἔτη καὶ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν πατρίδα. Ἡ τοιαύτη πρόθεσις ἐδικαιολόγει τὴν ὕπαρξιν καὶ λειτουργίαν ἐν Ἀμερικῇ χιλιάδων τοπικῶν συλλόγων οἱ ὁποῖοι μόνον σκοπὸν εἶχον τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων τῆς ζωῆς τοῦ χωριοῦ μας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Σήμερον, μολονότι ἡ τοιαύτη μέριμνα πάντοτε εἶνε ἁγία, εἶνε φανερὰ μία ἄλλη ἀνάγκη πλειὸ ἐπιτακτική· ἡ βελτίωσις τῶν ὅρων τῆς θρησκευτικοεθνικῆς μας ζωῆς ἐν ξένῳ περιβάλλοντι. Σήμερον ὁ ἑλληνισμὸς τῆς Ἀμερικῆς εἶνε μόνιμος· οὔτε τὰ παιδιά μας καὶ ἐγγόνια μας θὰ μεταβοῦν εἰς τὸ χωριὸ τῶν γονέων των ἀλλ' οὔτε καὶ ἡμεῖς.

Εἰνεπῶς εἶνε ἀνάγκη νὰ οἰκοκυρευθῶμεν καὶ νὰ κατευθύνωμεν τὴν φροντίδα μας πρὸ παντὸς εἰς τὰς ἀμέσους ἀνάγκας μας ἐδῶ.

Ἐὰν ληφθῇ σοβαρῶς αὐτὸ ὑπ' ὄψει, τότε ἕκαστον Σωματεῖον ἢ Σύλλογος, ὁ ὁποῖος θὰ καταβάλῃ προσπάθειαν ἵνα συλλέξῃ χρήματα πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὸ χωριό του ἢ τὴν ἐπαρχίαν, πρέπει νὰ καταβάλῃ ἴσην ἂν ὄχι καὶ μεγαλειτέραν προσπάθειαν νὰ συλλέξῃ χρήματα πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐδῶ Κοινοτικοῦ ταμείου πρὸς συντήρησιν τῶν ἐκκλησιαστικοεθνικῶν αὐτοῦ ἱδρυμάτων.

Οὕτω λοιπὸν καὶ ὄχι μὲ ἐνθουσιαστικὰ μόνον λόγια εἰς ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις, θὰ ἀποκτήσωμεν ἡμερήσια σχολεῖα.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Η ΒΡΑΒΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ κ. Κ. ΑΛΦΑΤΖΗ ΔΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ «Ο ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΘΕΛΗΣΙΣ»

Αἱ πρόοδοι τῶν Ἑλληνοαμερικανῶν εἰς τὰ γράμματα, τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας οὐδόλως ὑστεροῦσι τῶν λοιπῶν, τὰς ὁποίας βλέπομεν σημειουμένας εἰς τὴν ἐν γένει Ἑλληνικὴν ἐμπορικὴν καὶ βιομηχανικὴν κίνησιν.

Δὲν παρέρχεται ἡμέρα, καθ' ἣν νὰ μὴ ἀναγράφωνται εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ἐπιτυχίαι ὁμογενῶν ἐπιστημόνων καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ νὰ μὴ αἰσθανώμεθα ὑπερηφάνειαν φυλετικὴν ἀπὸ τοιαῦτα εὐχάριστα νέα.

Οἱ ἐπιστήμονες οὗτοι, ἀναδεικνυόμενοι ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ ὄχι ἀπὸ εὔνοιαν ἀρχόντων, ἀλλὰ μὲ τὴν προσωπικὴν ἀξίαν των, ἀποβαίνουσι δημιουργικὰ κεφάλαια καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν των καὶ διὰ τὴν φυλήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουσιν.

Εἰς τὴν χορείαν τῶν τετιμημένων τούτων ἐπιστημόνων ἐπίζηλον θέσιν κατέχει καὶ εἷς ἔγκριτος Ἑλληνοαμερικανός, ὁ κ. Κωνστ. Ἀλφαντζῆς, δικηγόρος ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, πρώην ὕπατος πρόεδρος τῆς Ἀχέπα, καὶ γενικὸς Σύμβουλος τῆς Στάνταρ καὶ Κομμέρσιαλ Τομπάκο Κόμπανυ, ὡς καὶ τῆς Ἄξτον-Φίσερ Τομπάκο Κόμπανυ.

Ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του ὁ κ. Ἀλφαντζῆς πρὸ πολλοῦ ἦτο γνωστὸς μεταξὺ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἤδη ὅμως ἡ φήμη του ἐξῆλθε πέραν τῶν ὁρίων τούτων καὶ τὸ ὄνομά του ἔλαβε παναμερικανικὴν γνωριμίαν. Ὀφείλει δὲ τὸ τοιοῦτον ὄχι εἰς ἄλλον τινά, πλὴν μόνον εἰς τὴν προσωπικήν του ἱκανότητα, εἰς τὴν λίαν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν καὶ εἰς τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν του νὰ χωρῇ πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ πρὸς εὐρυτέρους ὁρίζοντας.

Καὶ ἀπέδειξε μὲ μίαν ἐπιτυχίαν του, ἣν ἤρατο πρό τινων ἑβδομάδων εἰς ἕνα σοβαρὸν ἐπιστημονικὸν διαγωνισμόν, ὅτι εἶναι πράγματι ἄνθρωπος τῶν ἔργων.

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀναμνηστικοῦ Βραβείου Θεοδώρου Ρῶζβελτ (Theodore Roosevelt Memorial Prize), πρὸς τιμὴν τοῦ ἀειμνήστου μεγάλου ἐκείνου Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, εἶχε προκηρύξῃ Διαγωνισμὸν ἐν σχέσει μὲ τὸν Ἄρειον Πάγον τῆς χώρας ταύτης. Διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες, μύσται τῆς Θέμιδος, μετέσχον αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ ὁ κ. Κωνστ. Ἀλφαντζῆς. Ὅτε δὲ ὑπεβλήθησαν τὰ ἔργα των εἰς τὴν ἁρμοδίαν Ἐπιτροπήν, αὕτη ὁμοφώνως ἀπένειμε τὸ πρῶτον βραβεῖον ἐκ $2,500 εἰς τὸν κ. Κ. Ἀλφαντζῆν διὰ τὸ θαυμάσιον πόνημά του «Ὁ Ἄρειος Πάγος καὶ ἡ Ἐθνικὴ θέλησις» (The Supreme Court and the National Will).

Δὲν εἶναι ἡ χρηματικὴ ἀμοιβὴ ἐκείνη, ἥτις ἔχει σημασίαν εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἀλλ' ἡ ἐθνικὴ τοιαύτη, ἡ ἐκτίμησις τῆς ἐπιστημονικῆς ἀξίας ἑνὸς Ἕλληνος τὴν καταγωγὴν ἐπιστήμονος, ὅστις, ἐλθὼν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν εἰς τὴν χώραν ταύτην, ὅτε ἦτο μικρὸν παιδίον, ἀνετράφη καὶ ἐμορφώθη εἰς Ἀμερικανικὰ Ἐκπαιδευτήρια καὶ Πανεπιστήμια καὶ κατώρθωσε νὰ καταστήσῃ τὸ ὄνομά του Παναμερικανικόν. Ἐκεῖ ὅπου γηγενεῖς ἐπιστήμονες ἀπέτυχον νὰ καθορίσουν τὴν σημασίαν τῆς λαϊκῆς θελήσεως ἀπέναντι τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας, τοῦ Ἀρείου Πάγου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὁ κ. Ἀλφαντζῆς ὡς ἐκπρόσωπος τῶν ἐκ πολιτογραφήσεως Ἀμερικανῶν ἔρχεται νὰ διαδηλώσῃ ὅτι ἡ ψυχὴ τῶν μεταναστῶν εἶναι συνυφασμένη μὲ τὰς ἀνθρωπιστικὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς ἀναλλοιώτους θεσμοὺς τῆς χώρας ταύτης.

Ἐτονίσθη δὲ τὸ τοιοῦτον, πρὸς τιμὴν καὶ τοῦ κ. Ἀλφαντζῆ καὶ τῆς φυλῆς, εἰς ἣν ἀνήκει, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανικοῦ τύπου καὶ ὑπὸ ὑψηλῶν προσωπικοτήτων, πολιτευτῶν καὶ διανοουμένων τῆς Ἀμερικανικῆς κοινωνίας, κατὰ τὸ πρό τινων ἡμερῶν πρὸς τιμὴν τοῦ ὁμογενοῦς ἐπιστήμονος δοθὲν γεῦμα εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν ξενοδοχεῖον «Ἄστορ» τῆς πόλεως Νέας Ὑόρκης.

Ἐκεῖ ἐξυμνήθη ἡ ἐπιστημονικὴ ἀξία τοῦ ἀρίστου τούτου ὁμογενοῦς καὶ ἐκεῖ ἠκούσθησαν ὑπέροχοι λόγοι διὰ τὴν ἀθάνατον Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐκπολιτιστικὸν καὶ δημιουργικὸν Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἀνὰ τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Συνταγματάρχης κ. Θεόδωρος Ρῶζβελτ, υἱὸς τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ ἀειμνήστου Θεοδώρου Ρῶζβελτ, ἐτόνισεν ὅτι «ὁ κ. Ἀλφαντζῆς ἀποδεικνύει διὰ τῆς σταδιοδρομίας του ὅτι δὲν ἔχει σημασίαν πόσον καιρὸν εὑρίσκεται εἷς μετανάστης ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλὰ πόσην ἀτομικὴν ἀξίαν ἔχει».

Ὁ Δικαστὴς Οὐΐλλιαμ Χάρμαν Μπλὰκ προσέθεσεν ὅτι «δὲν τὸν ἐκπλήττει τίποτε τὸ ἐπιτελούμενον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, ὅσον μέγα καὶ ἂν εἶναι, διότι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἱκανοὶ δι' ὅλα».

Ὁ Γερουσιαστὴς Ὀμάχονυ, ἐκ Γουαγιόμινγκ εἶπεν ὅτι «ἦτο πολὺ φυσικὸν τὸ βραβεῖον ἐπὶ ἑνὸς ζητήματος ἀφορῶντος τὰς ἀρχὰς τῆς Δημοκρατίας νὰ τὸ λάβῃ εἷς Ἕλλην, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἡ ἱστορικὴ παράδοσις 3,000 ἐτῶν».

Ὁ ἐν Οὐασιγκτῶνι Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Σισιλιάνος ὑπέμνησεν ὅτι «αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, οἱ δεσμοί της καὶ ἡ μορφὴ τῆς Κυβερνήσεώς της δὲν εἶναι ξένα πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν, καὶ ὅτι ὁ ταπεινὸς Ἕλλην μετανάστης ἦτο ἀσυνείθιστος μόνον εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς χώρας ταύτης».

Ὁ Γερουσιαστὴς Οὐΐλλιαμ Κίγκ, ἐκ Γιούτας, ἔπλεξεν ἐνθουσιωδῶς τὸ ἐγκώμιον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς διὰ τὴν συνδρομήν της εἰς τὸν πολιτισμόν, ἐξάρας καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τόσων φιλελληνικῶν ἐκδηλώσεων, ζωηροτάτην αἴσθησιν ἐνεποίησεν εἰς ὅλους καὶ ἡ εὐγενὴς δήλωσις τοῦ κ. Ἀλφαντζῆ, ὅτι δωρεῖται τὸ χρηματικὸν βραβεῖον ἐκ $2,500 εἰς τὸ Κολλέγιον Χάμιλτον τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅπου ἐσπούδασεν. Ἡ δωρεά του αὕτη θὰ διατεθῇ, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, δι' ὑποτροφίαν διὰ φοιτητάς, οἵτινες θὰ ἔγραφον τὴν καλλιτέραν πραγματείαν περὶ Συνταγματικῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ «Ὀρθόδοξος Παρατηρητής», ὁ ὁποῖος μὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρακολουθεῖ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστημονικὴν κίνησιν, καὶ τὴν ἐν γένει ἐκπαιδευτικὴν τοιαύτην, συγχαίρει ἐγκαρδίως τὸν κ. Κ. Ἀλφαντζῆν καὶ εὔχεται εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλας ἐπιστημονικὰς δάφνας.

ΩΜΟΡΦΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΨΥΧΙΚΗΣ ΑΝΑΤΑΣΕΩΣ

Σ' ὀλίγην ὥρα θὰ ἐβράδιαζε. Φῶτα πολλὰ σὲ πολύτιμους πολυελαίους ἑτοιμάζοντο νὰ λαμποκοπήσουν σ' ὅλο τὸ Παλάτι τοῦ Βασιληᾶ. Διαμαντικὰ καὶ πολύτιμα ἄλλα πετράδια κοσμοῦσαν τὲς μὲ μετάξινα καὶ βύσσον πλουσιοντυμένες ἀρχόντισες τοῦ Παλατιοῦ καὶ ἀκτινοβολοῦσαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Βρῦσες στὴν ὥμορφη αὐλὴ τοῦ Παλατιοῦ καὶ πίδακες καμωμένα ὅλα ἀπὸ μάρμαρα πολύχρωμα, πετοῦσαν τὰ καθάρια νερά τους, σᾶν ἀνοιξιάτικη βροχὴ κι' ἐσχημάτιζαν μὲ τὸ βασίλεμμα τοῦ ἥλιου, οὐράνια τόξα γύρω τους. Ἀπὸ μίαν ἄκρη σ' ἄλλη τῆς μεγάλης αὐλῆς, στρατιωτικοὶ μ' ἀστραφτερὲς στολὲς καὶ ὅπλα, ἄλλοι σταματημένοι συζητοῦσαν κι' ἄλλοι περπατοῦσαν σχίζοντας σ' ἀκανόνιστα σχήματα τὸν χῶρον τῆς αὐλῆς. Αὐλικοὶ τοῦ Παλατιοῦ μὲ βελούδινες φορεσιὲς ἔμπαιναν καὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὲς διάφορες θύρες καὶ σκλάβοι, δοῦλοι στιβαροί, μισόγυμνοι, ποὺ τὰ ἡλιοψημένα κορμιά τους ἐφαίνοντο σᾶν χαλκωματένια ἀγάλματα, ἔστεκαν ἀκίνητοι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὲς θύρες.

Ἀλλ' ὁ Βασιληᾶς, ὁ τόσο ξακουστὸς Βασιληᾶς Δαβίδ, ἔμενε μονάχος του, χωριστά, σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, στ' ἀπάνω πάτωμα τοῦ Παλατιοῦ, γιατὶ εἶχε βαρειοπληγωμένη τὴν καρδιά του. Κόρος καὶ ἀνία κι' ἀηδία ἔβοσκαν μέσα του. Εἶχε περάσει σχεδὸν ὅλη τὴ ζωή του, σ' ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς πολέμους· καὶ τώρα ἀκόμη στὰ γεράματα ἡ περιπέτειες κι' ἡ πίκρες χτυποῦσαν ἀδιάκοπα τὴ θύρα τῆς ψυχῆς του. Τὸ κτύπημά τους τόσο ἐπίμονο τοῦ ἐκλόνιζε περσότερο τὴ θολωμένη σκέψι του καὶ τοὔφερνε ἀπογοήτευσιν ἀδάμαστην.

Τί ἄξιζαν λοιπὸν γι' αὐτὸν ὅλες αὐτὲς ἡ ἐπιδείξεις τοῦ πλούτου καὶ τῆς ὠμορφιᾶς, καὶ ἡ πομπές, σημάδια ἀνθρώπινης προσωρινῆς δυνάμεως; Τί σημασία καὶ τί ἀξίαν ἦταν δυνατὸν νὰ ἔχουν ὅλα αὐτὰ σὲ μία ἀπογοητευμένην ὕπαρξιν;

Εἴτε σὲ Παλάτι ζοῦμε εἴτε σ' ἀχυροκαλύβι, ἡ ζωὴ κάποτε μοιάζει σᾶν ἔρημος ἀτέλειωτη, δίνει τὴν ἐντύπωσι στυγνῆς ἀπομονώσεως. Ἀνούσιες μέρες, βασανισμένες νύχτες· κι' ὁ ἄνθρωπος, ἕνα ἀδύνατο, μάταιο ὄν, ἀργοσέρνει τὰ βήματά του μέσα στὴν ἀπέλπιδα σκοτεινιὰ τοῦ φόβου, τῆς ἀμάθειας καὶ τῆς ἀπελπισιᾶς.

Μὲ τέτοιες σκέψεις ὁ Βασιληᾶς Δαβὶδ καθῶταν ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσήμερο κοντὰ στὸ παραθύρι τοῦ δωματίου του, στὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ Παλατιοῦ.

Αἴφνης στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος τῆς ἐρημιᾶς, στὴν ὁποίαν εὑρίσκετο τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ καρδιὰ καὶ σκέψις τοῦ Δαβίδ, κάτι σᾶν φῶς ἐλαμποκόπησε, κάτι σᾶν πολὺ μεγάλης, πελώριας λαμπάδας ἀντιφέγγισμα. Ἀπὸ ποῦ εἶχε ἔλθει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἀντανάκλασις ἐκείνη; Νά· ἦταν ἀκτῖνα τοῦ ἥλιου, ὁ ὁποῖος ἔγερνε στὴ δύσι του τὴν ὥρα ἐκείνη καὶ ἐχάϊδεψε μιὰ κορυφὴ ἀπόμακρου βουνοῦ.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Ἀλλὰ μ' αὐτὸν τὸν μεγάλο σπινθῆρα στὸν ὁρίζοντα, σᾶν ἅρμα ἀτσαλόδετο μὲ ἄλογα ἀχαλίνωτα, μπῆκε ἡ χαρὰ κατακτητὴς στὴν καρδιὰ τοῦ Βασιληᾶ Δαβίδ. Ἐσήκωσε τ' ἀσπρόμαλλο κεφάλι του, ἐχάϊδεψε τὲς ἀσημένιες μπούκλες τῶν μαλλιῶν του, τὰ μισόκλειστα, βαρειά, βλέφαρά του ἄνοιξαν καὶ μιὰ λαμπράδα διάφανη ἐφάνηκε στὰ μάτια του.

Ἀργοσηκώθηκε καὶ πῆρε τὴν παληὰ λύρα του ἀπὸ τὴ γωνία, ποὺ ἦταν λησμονημένη καί, τοποθετῶντας τὰ γερασμένα δάκτυλά του ἀνάμεσα στὲς χορδές της, ἄρχισε σιγὰσιγὰ νὰ τραγουδῇ μὲ μιὰ ἁπαλὴ φωνή:

«Ἔπρα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὰ ὄρη»,
—«Ἔγυρα τὰ μάτια μου πρὸς τὰ βουνά, πρὸς τὰ ὑψώματα.»

(Γιατὶ ὑπάρχουν καὶ ὑψώματα εἰς τὴ ζωή. Δὲν εἶνε ἡ ζωὴ μόνον καυτερὴ ἔρημος, ἢ ἀπομόνωσις, ἢ ἀμμουδιὰ τόσο κουραστικὴ εἰς τὸ διαβάτη, ἄνυδρη ἀμμουδιὰ τῆς ἁμαρτίας! Πάνω ἀπὸ τὴν ἄμμο προβάλλουν τὰ φωτισμένα ὑψώματα τῆς πίστεως, τῆς ἀγνότητος, τῆς τιμιότητος, τοῦ θάρρους, τῆς ἀγάπης. Εἶνε κι' αὐτὰ μέρος τῆς ζωῆς καὶ τὸ καλύτερο μάλιστα μέρος τῆς ζωῆς τ' ἀνθρώπου. Ὅταν τὰ ἀδύνατα πόδια μου χώνονται μέσα στὴν ἔρημη ἀμμουδιὰ τῆς ζωῆς καὶ κάνουν τὰ βήματά μου νὰ κλονίζωνται, θὰ σηκώσω τὰ μάτια μου σ' αὐτά, τὰ ἐλεύθερα ψηλώματα.)

«Πόθεν ἥξει ἡ βοήθειά μου; Ἡ βοήθειά μου παρὰ Κυρίου τοῦ ποιήσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.»

(Δὲν εἶμαι ἐγκαταλελειμμένος. Δὲν εἶμαι οὔτε μονάχος μου. Ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος μ' ἔπλασε ἀπὸ τῆς γῆς τὸ χῶμα, ποὺ κάνει πολὺ ἐλαττωματικὸν πηλόν, ἔθεσε στὸν πηλὸν αὐτὸν μία σπίθα θείας φωτιᾶς. Κι' ἔτσι ἐνῷ ἀπὸ τὴ μιὰ εἶμαι χῶμα, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔχω τὴ δύναμι, ἔχω τὴν ἱκανότητα νὰ γίνω ἡμίθεος. Δὲν θὰ μ' ἐγκαταλείψῃ λοιπὸν ποτὲ ἀφοῦ μοῦ ἔδωκε ὡς μέρος τῆς ὑπάρξεώς μου κάτι τι θεῖο, θείαν πνοήν.

«Μὴ δὸς εἰς σάλον τὸν πόδα σου.»
—Μὴν ἀφήσῃς τὰ πόδια σου νὰ κλονισθοῦν.—

Γλυστρῶ, πέφτω καὶ ὅμως βρίσκομαι πάλιν ὀρθὸς καὶ σταθερὸς πρὸ τοῦ Θεοῦ. Κάθε γλύστρημα, κάθε πέσιμο, δὲν εἶνε ἄλλο τίποτε παρὰ μέρος τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ ὅσο καὶ νὰ πλανηθῇ ἡ ζωή μου, πάντα στρέφεται γύρω στὸν ἀόρατον θρόνον τοῦ Θεοῦ, ὅπως τὰ ἄστρα στρέφονται γύρω στὸν κεντρικόν τους ἥλιον.

Πολλὲς φορὲς βρίσκομαι μπρὸς σὲ ἀπορία κι' ἐρωτῶ:

Ἀξίζει τίποτε αὐτὸ τὸ σύνολο ἀπὸ λασπωμένα πραγματάκια, ποὺ τὸ ὀνομάζω ἀνθρώπινη ζωή μου; Γιατὶ ἆρά γε μ' ἐδημιούργησε ὁ Θεὸς καὶ γιὰ ποῦ προορίζομαι νὰ πάω; Τί ἆρά γε θὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ σύντομο ἀλγεινὸ ὄνειρο, ποὺ δὲν ἔχει ἄλλο τέλος παρὰ τὸν τάφον; Πολὺ συχνὰ ρωτάω τὸν ἑαυτόν μου τέτοιες ἐρωτήσεις, μὰ τὸ μικρὸ καὶ ἀδύνατο μυαλό μου δὲν μοῦ δίνει ἀπάντησι τῆς προκοπῆς ποτέ. Καὶ τότε ἀπὸ τὴ μυστηριώδη σιγαλιὰ τοῦ ἀπείρου ἔρχεται ἡ παληὰ ἀπάντησις, ἡ ὁποία ὅμως πραγματικὰ οὐδέποτε παληώνει, καὶ μοῦ λέγει: «Στρέψε τὸ βλέμμα γύρω σου. Κοίταξε μὲ ποιὰ στοργὴ ἔπλασε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον. Δέκα ἑκατομμύρια χρόνια διέθεσε γιὰ νὰ σχηματισθῇ σὲ ὠμορφιὰ ἕνα ἄνθος, ποὺ ὅταν τὸ ἐφύτεψε ὁ Θεὸς ἕνας μόνον λόγος του ἤρκεσε γιὰ νὰ τὸ κάμῃ νὰ βλαστήσῃ—Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου.—

Μπορεῖς λοιπὸν νὰ φαντασθῇς πόσα χρόνια θὰ χρειασθοῦν γιὰ νὰ πάρῃ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου τὸ σχῆμα καὶ τὴν ὠμορφιὰ γιὰ τὰ ὁποῖα τὴν προώρισε ὁ Θεός! Εἶνε δυνατὸν ὁ Θεός, πού διέθεσε τόσους αἰῶνας γιὰ νὰ σχηματισθῇ τὸ ἄνθος ἔτσι ὥμορφο, ν' ἀφήσῃ νὰ χαθῇ μάταια ἡ ἐργασία του, ποὺ διετέθη γιὰ νὰ πλασθῇ ἡ ἀνθρώπινη ψυχή;» Ἡσύχασε, ἐπρόσταξα τότε τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ἔχε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Θεόν. Ὁ Θεός, ποὺ σ' ἔπλασε δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ.

«Κύριος φυλάξει σε, Κύριος σκέπει σου ἐπὶ χεῖρα δεξιάν σου. Κύριος φυλάξει σε ἀπὸ παντὸς κακοῦ, φυλάξαι τὴν ψυχήν σου. Κύριος φυλάξει τὴν εἴσοδόν σου καὶ τὴν ἔξοδόν σου ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.»

Εἴσοδος καὶ ἔξοδος, ἐρχομὸς καὶ πηγαιμός. Νὰ αὐτὸ εἶ-

ΛΥΣΕΙΣ ΑΠΟΡΙΩΝ

New York, 7 Μαΐου 1937

Ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τοῦ Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ:

Ὡς ἄνθρωπος Χριστιανὸς μὲν Ὀρθόδοξος, ἀλλὰ ἁμαρτωλὸς ἐξωμολογήθην εἰς διαφόρους Πνευματικοὺς Ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄξιοι τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς των ἀποστολῆς. Ἀλλὰ τινὲς ἐξ αὐτῶν λέγουν ὅτι ὁ ἁμαρτωλὸς ὁ ἄνθρωπος ἔστω καὶ πολλάκις ἂν ἡμάρτησε καὶ τὰς ἰδίας πολλάκις ἔπραξεν ἁμαρτίας, ἐξομολογούμενος ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας διὰ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας του δὲν εἶνε-- λέγουν— ἀνάγκη, νὰ λέγῃ ποσάκις ἔπραξεν ἑκάστην ἁμαρτίαν, εἰς ποῖον μέρος καὶ πότε. Διότι ἐὰν τοιουτοτρόπως ἐξομολογηθῇ ὁ ἄνθρωπος, δύναται νὰ λάβῃ τὴν ἄφεσιν. Ἄλλος λέγει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐξομολογηθῇ διὰ τῆς ἀληθοῦς μετανοίας πάσας τὰς ἁμαρτίας του μίαν πρὸς μίαν· αὐτὸς πρῶτος νὰ λέγῃ ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ Πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ οὕτως λαμβάνει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν. Ποῖον εἶνε προτιμότερον;

Μετὰ σεβασμοῦ ὁ ἐλάχιστος

ΚΟΣΜΑΣ ΣΥΚΟΥΤΡΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τὸ Ἱερὸν Μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως, ὅπως τὸ παραδέχεται καί τελεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, δὲν εἶνε δικαστικὴ ἀνάκρισις μὲ τὴν ὁποίαν νὰ ἐπιδιώκεται ἡ ἀσφαλὴς ἐξακρίβωσις ἑνὸς ἐγκλήματος ἢ πλημμελήματος ἢ πταίσματος, οὕτως ὥστε νὰ ἀνακαλυφθοῦν καὶ συνένοχοι καὶ νὰ καθορισθῇ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐνοχῆς τοῦ καθενὸς καὶ νὰ δοθῇ ἡ δέουσα ποινὴ εἰς αὐτοὺς εἴτε πρὸς τιμωρίαν εἴτε πρὸς ἐπανόρθωσιν.

Ἡ ἐξομολόγησις ἔχει σκοπὸν α' νὰ συναισθανθῇ τὰ ἀδικήματα ἢ παραπτώματά του ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ νὰ μετανοήσῃ εἰλικρινῶς· β' νὰ ἀνακουφισθῇ ἡ σκέψις του, ἡ καρδιά του, ἡ ψυχή του μὲ τὴν ἐξωτερίκευσιν τῶν μυστικῶν του, τὰ ὁποῖα πιεζόμενα μὲ τὸν φόβον, ὅτι, ἂν γνωσθοῦν στὸν κόσμον θὰ φέρουν κακὸ εἰς αὐτόν, ποὺ τὰ διέπραξε τὸν βασανίζουν. Εἶνε δὲ ἀναμφισβήτητον ψυχολογικὸν φαινόμενον, ὅτι, ὅπως τὸ κάθε τι, ποὺ προξενεῖ στὸν ἄνθρωπον χαρὰν θέλει οὗτος νὰ τὸ ξέρουν κι' ἄλλοι καὶ ὅταν τοῦτο ἀνακοινωθῇ καὶ εἰς ἄλλους διπλασιάζεται ἡ χαρὰ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πάλιν στὸ κάθε τι, ποὺ τοῦ προξενεῖ λύπην θέλει νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ καὶ σὲ κάποιον ἄλλον, σὰν νὰ ζητᾷ παρηγοριὰ ἢ συμπόνια ἀπ' αὐτόν, ἔτσι καὶ στὸ κάθε τι ποὺ τοῦ βαρύνει τὴ συνείδησί του ὡς ἁμάρτημα, ὅταν τὸ ἀνακοινώσῃ, τὸ ἐξομολογηθῇ, εἰς τὸν ἱερέα, διὰ τὸν ὁποῖον ἔχει ἐμπιστοσύνην, ὅτι δὲν θὰ τὸ εἰπῇ σὲ κανένα διὰ νὰ ἐκτεθῇ, αἰσθάνεται ἀνακούφισιν τῆς συνειδήσεώς του, καὶ φυσικὰ καὶ τῆς σκέψεώς του. γ' Νὰ λάβῃ ὁδηγίας, συμβουλάς, παραινέσεις, θάρρος ἀπὸ τὸν Πνευματικὸν διὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ ἀποτελεσματικὰ τέτοιους ἢ ἄλλους ὁμοίους πειρασμοὺς τῆς ζωῆς εἰς τὸ μέλλον, καὶ δ' ἀφοῦ ζυγισθῇ ἡ συναίσθησίς του ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ καὶ ἐκτιμηθῇ ὑπ' αὐτοῦ ἡ εἰλικρινὴς λύπη καὶ μετάνοιά του διὰ τὰς ἁμαρτίας του, τοῦ δοθῇ ἡ ἄφεσις καὶ ἀφοῦ κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἀρχίσῃ μίαν νέαν ἁγνοτέραν ζωήν.

Ἐὰν λοιπὸν λάβουμε ὑπ' ὄψει τὸν τετραπλοῦν αὐτὸν σκοπὸν τῆς ἐξομολογήσεως θὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ ἐξαρτᾶται σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ τὴν διάθεσιν τοῦ ἐξομολογημένου καὶ τὴν πίστιν αὐτοῦ καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ, λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν ἁμαρτιῶν του εἰς τὸν Πνευματικὸν μὲ τὲς προσθῆκες τοῦ πότε καὶ ποῦ καὶ μὲ ποῖα πρόσωπα ἡμάρτησε ἢ ἔπραξε τὰ ἀδικήματα. Λ. χ.

Ὄχι ὀλίγες φορὲς μερικοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποὺ διέπραξαν κάποιο ἀδίκημα, τὸ ἐξομολογοῦνται στὸν Ἱερέα μὲ ὅλες τὲς λεπτομέρειες· ἀλλὰ τὸ ἐξομολογοῦνται κατὰ τέτοιον τρόπον ὥστε εἶνε φανερώτατον ὅτι περιμένουν καὶ συγχαρητήρια διὰ τοὺς ἄθλους των ἐκ μέρους τοῦ Πνευματικοῦ. Οὔτε μετάνοιαν δείχνουν διὰ τὴν πρᾶξίν των, οὔτε συναίσθησιν τῆς ἐνοχῆς των, οὔτε καὶ δέχονται συστάσεις ἀπὸ τὸν Ἱερέα διὰ νὰ ἐπανορθώσουν τὸ κακό. Ἀλλὰ τέτοια ἐξομολόγησις καλύτερα νὰ λείπῃ, γιατὶ συντελεῖ εἰς τὸ νὰ πωρωθῇ μὲ ἀντροπιασιὰ καὶ καυχησιολογίαν διὰ τὴν διάπραξιν τοῦ κακοῦ, ἡ καρδιὰ καί συνείδησις τοῦ δῆθεν ἐξομολογουμένου. Ἐνῷ ἐὰν ἐδείκνυον πραγματικὴν μετάνοιαν διὰ τὸ ἀδίκημα, ποὺ ἔπραξαν καὶ συνησθάνοντο τὴν ἐνοχήν των καὶ ἐζήτουν τὴν εὐσπλαχνίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἱερέως, θὰ ἦτο ἀρκετὸν μόνον καὶ μὲ δύο φράσεις νὰ διηγοῦντο τὸ ἀδίκημα ἢ ἁμάρτημά των, χωρὶς διόλου νὰ ἀναφέρουν πρόσωπα ἄλλα, χρόνον τοῦ ἀδικήματος, τόπον καὶ περιστάσεις.

Ὄχι ὀλίγες φορὲς παρατηρεῖται εἰς τὴν ἐξομολόγησιν καὶ τὸ περίεργον ψυχολογικὸν φαινόμενον, ὅτι ὁ ἐξομολογούμενος ἢ ἐξομολογουμένη κατὰ τὴν ἐξομολόγησιν ἐνδιατρίβει εἰς τὲς λεπτομέρειες χρόνου, τόπου, προσώπων, περιστάσεων σχετικῶν ὅλων πρὸς τὸ ἐξομολογούμενον ἁμάρτημα καὶ αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν, σχεδὸν ἀπόλαυσιν, ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ὅλης ὑποθέσεως· καὶ ἐνῷ κατ' ἀρχὰς ἐπῆγε εἰς τὸν Πνευματικὸν διὰ ν' ἀνακουφισθῇ πράγματι ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἁμαρτίας, κατόπιν πέφτει σὲ μίαν κατάστασιν φανταστικῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ἁμαρτήματος, ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ ἐποικοδομητικὴ ἠθικῶς εἶνε.

Σ' αὐτὸ ἀσφαλῶς συμβάλλει ἡ λεπτομερὴς περιγραφὴ τοῦ ἁμαρτήματος, ἡ ὁποία, διὰ νὰ εἶνε ἀκριβεστέρα, ἀπαιτεῖ τὴν ἀνάπλασιν ὅλων τῶν παραστάσεων εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἐξομολογουμένου καὶ μ' ἐκείνην μάλιστα τὴν ἔντασιν καὶ τὴν αἰσθητικὴν διάθεσιν μὲ τὰ ὁποῖα διεπράχθη τὸ ἀ-

(Συνέχειαν εἰς τὴν 10ην σελίδα)

νε ἡ ζωή. Ὅ,τι δήποτε κι' ἂν μοῦ συμβῇ, λυπηρὸ ἢ ντροπιαστικό, θὰ ζῶ μαθαίνοντας ὅτι ὁ Θεὸς προσέχει τὴν εἴσοδόν μου καὶ τὴν ἔξοδόν μου. Θὰ προχωρῶ ἀνάμεσα ἀπὸ συμβάντα χωρὶς τέλος· μὰ τὸ χέρι μου θὰ ἐγγίζῃ τὸ δικό του θεῖο χέρι καὶ θὰ μὲ χειραγωγῇ.

Εἰς τὲς αὐλὲς τοῦ Παλατιοῦ ἡ σάλπιγγες ἔδωκαν τὸ σύνθημα ὅτι κατέβηκε ἀπὸ τὸ μοναχικὸ δωμάτιο ὁ Βασιληᾶς καὶ ἔρχεται. Ἡ ζητωκραυγὲς παντοῦ ἀντήχησαν σᾶν ἐφάνηκε ὁ Δαβὶδ καὶ ἐπερνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ γονατιστὰ πλήθη. Ἀλλὰ τώρα τὰ μάτια του δὲν ἦσαν πλειὰ οὔτε βαρεμένα, οὔτε θυμωμένα, οὔτε φοβισμένα. Εἶχε γαλήνη στὴν καρδιά.

Ψευδομεγαλοπρέπειες δὲν τοῦ ἐκρατοῦσαν πλειὰ αἰχμάλωτη τὴν ψυχή του· ἀπομόνωσις δὲν μποροῦσε νὰ τὸν συντρίψῃ.

Εἶχε σηκώσει τὰ μάτια του παραπάνω ἀπ' ὅλα αὐτά, πάνω στὰ ψηλώματα, πρὸς τὸν Θεόν.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΙ

ΑΠΟ πάσης ἀπόψεως ἐνθαρρυντικαὶ εἶναι αἱ καταβαλλόμεναι προσπάθειαι ὅπως εἰσαχθῇ ἡ Νεοελληνικὴ γλῶσσα εἰς τὰ 'Αμερικανικὰ Γυμνάσια ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ὡρισμένος ἀριθμὸς μαθητῶν θὰ ὑποβάλλῃ τὴν σχετικὴν αἴτησιν. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ κατανοηθῇ δεόντως ἀπὸ τοὺς φιλοτίμους ἐκείνους παράγοντας οἱ ὁποῖοι πρωτοστατοῦν εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν κίνησιν ὅτι ἀπαιτεῖται συστηματικὴ ἐνέργεια ὥστε νὰ συγκεντρωθῇ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Γυμνάσιον ἀριθμὸς μαθητῶν οὐχὶ κάτω τῶν 70. Βεβαίως εἰς τὰς μικρὰς κοινότητας εἶνε δύσκολος ἡ ἐνέργεια, καίτοι καὶ ἐκεῖ ὑπάρχει ἐλπὶς λόγῳ τῶν μικρῶν ἀποστάσεων. 'Αλλὰ θὰ ἔπρεπεν εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν κίνησιν νὰ πρωτοστατήσῃ ἡ Μεγαλώνυμος Κοινότης Νέας 'Υόρκης, ὅπου τόσοι 'Ελληνόπαιδες ὑπάρχουν, ἐπιθυμοῦντες νὰ συνεχίσωσι τὴν 'Ελληνικήν των μόρφωσιν. Οἱ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τέκνα τὰ ὁποῖα φοιτοῦν ἢ πρόκειται νὰ φοιτήσουν εἰς Γυμνάσια, ἂς φροντίσουν νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔλαβον ἢ θὰ λάβουν τὴν πρωτοβουλίαν τῆς εἰσαγωγῆς τῆς 'Ελληνικῆς Γλώσσης εἰς τὰ 'Αμερικανικὰ HIGH SCHOOLS. "Ο,τι ἔγινεν εἰς τὸ Σικάγον καὶ εἰς τὸ Los Angeles δύναται εὐκόλως νὰ γίνῃ καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας 'Ελληνικὰς παροικίας τῆς 'Αμερικῆς. Εἰς τὰς ὡραίας αὐτὰς προσπαθείας, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θὰ λάβουν τὴν πρωτοβουλίαν, ἀσφαλῶς θὰ εὕρουν πολλοὺς συνεργοὺς καὶ ὑποστηρικτάς, ὅλους τοὺς Διευθυντὰς τῶν Γυμνασίων, τὸν 'Ελληνικὸν καὶ 'Αμερικανικὸν Τύπον, τὴν Σ. 'Αρχιεπισκοπήν, ὅλους τοὺς 'Αμερικανοὺς Φιλέλληνας καὶ ἐν γένει ὅλον τὸν διανοούμενον κόσμον τῆς Μεγάλης αὐτῆς Χώρας. 'Αλλὰ καὶ διὰ τοὺς μαθητὰς θὰ εἶνε συμφέρον διότι ὅλοι οἱ ἑλληνόπαιδες οἱ ὁποῖοι θὰ διδάσκωνται τὴν ἑλληνικὴν εἰς τὰ High Schools θὰ εἶνε ἀρκετὰ πρὸς τοῦτο ἡτοιμασμένοι ἀπὸ τὰ κοινοτικά μας ἀπογευματινὰ σχολεῖα καὶ θὰ εἶνε εἰς αὐτοὺς εὐκολώτερον.

—:—

ΗΜΕΙΣ;

ΔΙΑ σχετικῆς ἐγκυκλίου, φερούσης τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Παπικοῦ 'Αντιπροσώπου Σεβ. Λαβέλ, διετάχθησαν ὅλαι αἱ Καθολικαὶ 'Εκκλησίαι τῆς Μεγαλουπόλεως ταύτης καὶ τῶν περιχώρων ὅπως κατὰ τὴν 30ὴν τοῦ μηνὸς Μαΐου, ὀγδοηκοστὴν ἐπέτειον τῆς γεννήσεως τοῦ Πάππα, τελέσωσι πανηγυρικὰς λειτουργίας καὶ μεταλάβωσι τῶν 'Αχράντων Μυστηρίων ὅλοι οἱ πιστοὶ Καθολικοί. 'Αναγράφομεν τὴν εἴδησιν αὐτὴν ἐπιθυμοῦντες νὰ τονίσωμεν ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ προσευχώμεθα καὶ ἡμεῖς τακτικώτερον ὑπὲρ τῶν «ἐν ὑπεροχῇ ὄντων» ὑπὲρ τῶν ἰδικῶν μας ἀνωτέρων 'Εκκ)κῶν 'Αρχηγῶν οἱ ὁποῖοι τόσας καὶ τόσας εὐθύνας ἔχουν πάντοτε. 'Αντὶ νὰ τυρβάζωμεν περὶ πολλά, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐνισχύωμεν πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι ἐμπεπιστευμέναι αἱ ψυχαί μας. 'Αντὶ νὰ τοὺς στενοχωρῶμεν, ἀντὶ νὰ τοὺς πικραίνωμεν πολλάκις, θὰ ἔπρεπε, μὲ κάθε θυσίαν, νὰ τοὺς βοηθῶμεν εἰς τὸ ὄντως βαρὺ καὶ χαλεπὸν ἔργον των. "Εχουν ἀνάγκην τῶν ἰδικῶν μας προσευχῶν, τῶν ἰδικῶν μας ἐνισχύσεων· καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ 'Ορθόδοξος ὁ ὁποῖος νὰ μὴ προσεύχηται ὑπὲρ τῶν 'Εκκλησιαστικῶν του 'Αρχηγῶν.

—:—

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

ΕΝΩ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς Κοινότητας καθιερώθησαν τελευταίως καὶ τὰ «πασχαλινὰ γλέντια» οὐδεμία, ἀπὸ τοῦ Πάσχα καὶ ἐντεῦθεν, ἀνεγράφη πρακτικὴ διάλεξις σκοποῦσα τὴν διαφώτισιν τῶν ὁμογενῶν μας. "Εχομεν τοὺς συλλόγους μας, ἔχομεν τοὺς λογίους μας, ἀφθόνους καὶ τοὺς μὲν καὶ τοὺς δέ, καὶ παρ' ὅλα ταῦτα οὐδεμία αἰσθητὴ πρόοδος γίνεται εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, παρεκτὸς τοῦ ἄμβωνος βεβαίως. Καὶ ὅμως εἶνε ἀνάγκη νὰ διοργανώνωμεν πολλάς, ἀφθόνους, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρακτικὰς διαλέξεις καὶ λαϊκὰ μαθήματα. "Ας ἐξυπνήσωμεν δι' αὐτῶν τὴν κοιμωμένην φιλομάθειαν τοῦ λαοῦ μας, ἂς τοῦ ἐξαγνίσωμεν τὰ αἰσθήματα, ἂς τὸν ἀνασύρωμεν ἀπὸ τὸν κρημνόν, εἰς τὸν ὁποῖον φέρεται. 'Αλλὰ πρὸ παντός, ἂς καταστήσωμεν τὰς διαλέξεις αὐτὰς καὶ τὰ μαθήματα προσιτά, ἐπαγωγά, καρποφόρα. Καὶ αὐτὸ εἶνε καθῆκον ἱερὸν ὅλων, 'Ιερέων, Κοινοτήτων, Συλλόγων, κοινοτικῶν παραγόντων. Αἱ Κοινοτικαὶ αἴθουσαι, ἐκτὸς τῶν χορευτικῶν ἑσπερίδων, ἂς ἀνοίγουν τὰς πύλας των καὶ διὰ νὰ διδάξουν εἰς τὸν λαὸν μαθήματα ὠφέλιμα καὶ ὡραῖα.

—:—

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΕΨΙΝ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΕΚΕΙΝΟ τὸ ὁποῖον ἐξαιρετικῶς δέον νὰ σημειωθῇ καὶ νὰ τονισθῇ ἀπὸ τὴν στέψιν τῶν "Αγγλων Βασιλέων, γενομένην τὴν 12ην Μαΐου, εἶνε ἡ ἀκρίβεια μετὰ τῆς ὁποίας ἐτηρήθησαν ὅλαι αἱ σχετικαὶ παραδόσεις, πλεῖσται τῶν ὁποίων ἀνάγονται εἰς τὴν Βυζαντινὴν ἐποχήν. Ἡ καθιέρωσις, ἡ 'Εκκλησιαστικὴ εὐλογία καὶ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ νέου "Αγγλου Βασιλέως, μὲ ὅλας τὰς ἀκολουθούσας πομπώδεις καὶ ὄντως ἐπιβλητικὰς τελετὰς εἶνε ἀντίγραφον τῶν ὡραίων τελετῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλάμβανον ἄλλοτε χώραν εἰς τὸ κλεινὸν Βυζάντιον. Καὶ οἱ "Αγγλοι, κατ' ἐξοχὴν λαὸς τῶν παραδόσεων, συντηρητικὸς καὶ ἀκριβής, ἔδειξαν καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐλογίας καὶ καθιερώσεως τοῦ νέου βασιλέως του, ἐξαιρετικὴν ὑπεροχήν, τελέσαντες μίαν ἀκραιφνῆ Βυζαντινὴν τελετήν. Καὶ κέντρον σχεδὸν ὅλης αὐτῆς τῆς ὑπερόχου 'Εορτῆς ἦτο ὁ Ναὸς ἐντὸς καὶ γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον συνεκεντρώθησαν ὅλαι αἱ ἐπισημότητες ὅλου τοῦ κόσμου. 'Από τὴν 'Εκκλησίαν ὁ νέος Αὐτοκράτωρ τῆς Κραταιᾶς Αὐτοκρατορίας ἀντλήσας διὰ τῶν εὐλογιῶν Αὐτῆς τὸ κῦρος, θὰ ἡγῆται τοῦ περιουσίου λαοῦ του εἰς τὸ μέλλον. Βοηθῶν Αὐτὴν καὶ βοηθούμενος ὑπ' Αὐτῆς ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως, σεβόμενος τὰς διατάξεις καὶ τὰ θέσμια Αὐτῆς, εὐλαβούμενος καὶ μελετῶν τὴν 'Αγίαν Γραφήν, δὲν δύναται παρὰ νὰ εἶνε χρήσιμος εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς ὅλον τὸ κράτος του.

Ο ΑΜΒΩΝ

Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρα Καββάδα,
Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀμερικῆς

«Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Ὁ μακαρισμὸς αὐτὸς φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι εἶνε ἀντιφατικὸς πρὸς τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν του καὶ ὅτι δὲν στηρίζεται εἰς τὴν πραγματικότητα· διότι ἔχουμε ὡς δεδομένον ὅτι διώκονται καὶ πρέπει νὰ καταδιώκωνται ἄνθρωποι ἕνεκα τῆς ἀδικίας των· ἔχουμε τὴν ἰδέαν ὅτι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν δικαιοσύνην, μόνον ἐπαίνους μποροῦν νὰ ἔχουν ἀπὸ τὴν κοινωνίαν διὰ τὴν ἀρετήν τους αὐτὴν καὶ ὄχι καταδιώξεις.

Καὶ ὅμως δυστυχῶς ὁ πόλεμος τῶν ἀδίκων ἐναντίον ἐκείνων, ποὺ ἀγαποῦν τὴν δικαιοσύνην, εἶνε συνεχὴς καὶ ἀναλλοίωτος εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶνε δὲ φυσικὸν ἀποτέλεσμα ἡ σύγκρουσις τοῦ ἀδίκου πρὸς τὸ δίκαιον καὶ ἡ καταδίωξις τοῦ δικαίου ἀπὸ τὸν ἄδικον, διότι ὁ ἄδικος εἶνε καὶ ἄσπλαγχνος καὶ αὐθαίρετος. Ὡς τέτοιος δὲ δὲν ἀνέχεται ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος χάριν τῆς δικαιοσύνης, τὴν ὁποίαν αὐτὸς καταπατεῖ, θὰ τὸν παρατηρήσῃ, θὰ τὸν ἐπιτιμήσῃ, θὰ τὸν ἐκθέσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν ζητῶν τὴν ἀπόδοσιν τῆς δικαιοσύνης.

Ἐγνώριζε τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν ἀθλιότητα ὁ Ἰησοῦς πολὺ καλὰ καὶ δι' αὐτὸ διέθεσε δύο μακαρισμοὺς διὰ τοὺς ἀγαπῶντας τὴν δικαιοσύνην:

«Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται» καὶ

«Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.»

Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ μακαρισμοὶ εἰς ἕνα σκοπὸν ἀποβλέπουν, τὴν ἐπικράτησιν τῆς δικαιοσύνης. Ἀλλ' ὁ μὲν ἕνας ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνταμοιβὴν ἐκείνου πρὸ παντός, ὁ ὁποῖος ἀδικεῖται αὐτὸς ἀτομικῶς καὶ ἀδικούμενος, στερούμενος τὴν δικαιοσύνην, ποὺ τοῦ ἀνήκει, πεινᾷ καὶ διψᾷ δικαιοσύνην· ὁ δὲ ἄλλος ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀνταμοιβὴν ἐκείνου ὁ ὁποῖος ζητεῖ τὴν δικαιοσύνην ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Εἶνε δηλαδὴ ὁ δεύτερος τελειότερον συμπλήρωμα τοῦ πρώτου.

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ εἶνε πλουσιωτέρα· ὁ μὲν πρῶτος θὰ χορτάσῃ δικαιοσύνην διότι εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν θὰ ἀποδοθοῦν εἰς τὴν ψυχήν του χιλιοπλάσια ὅσα ἐστερήθη ἀπὸ τὴν καταπάτησιν τοῦ δίκαιου του ὑπὸ τῶν ἄλλων, ὁ δὲ δεύτερος θὰ κληρονομήσῃ τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν, ἡ ὁποία, μαζὺ μὲ τὴν δικαιοσύνην τὴν ὁποίαν θὰ χορτάσῃ ὁ ἄλλος, ἔχει καὶ ἄλλας ἀνταμοιβάς, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τὰς ψυχάς, ποὺ θὰ εὑρίσκωνται πλησιέστερα στὸν ἀόρατον οὐράνιον θρόνον τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο αὐτοὶ μακαρισμοὶ πάλιν ἔχουν τὸ συμπλήρωμά τους εἰς τὸν ἑπόμενον μακαρισμόν:

«Μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ.»

Αὐτὸς δὲ εἶνε καὶ ὁ τελευταῖος μακαρισμός, ἡ κατακλεὶς ὅλων τῶν μακαρισμῶν. Μολονότι δὲ ὁ κάθε μακαρισμὸς ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ καλλιεργήσῃ μίαν ὡρισμένην ἀρετὴν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Χριστιανοῦ καὶ νὰ δημιουργήσῃ μίαν εὐνοϊκὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τὴν καλλιτέρευσιν τῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων σχέσεων, ὅλοι οἱ μακαρισμοὶ συνδέονται ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον κατὰ τέτοιον τρόπον ὥστε ἀποτελοῦν μίαν κλίμακα ἠθικῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἀτόμου· ἡ κλίμαξ δὲ αὐτὴ ὁδηγεῖ ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς μίαν ὡραίαν εὐγενικὴν ζωὴν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς ἱκανοποίησιν τῆς ψυχῆς εἰς τὴν πέραν τοῦ κόσμου τούτου ζωήν.

Αὐτὰ τὰ δύο κυρίως, δηλ. τὸν ἐξευγενισμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ψυχῆς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν ὀνομάζει ὁ Σωτὴρ Χριστὸς Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἢ Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖνοι δὲ τοὺς ὁποίους μακαρίζει διότι θὰ κληρονομήσουν αὐτὴν θεωροῦνται ὡς μέλλοντες πολῖταί της.

Οἱ πολῖται αὐτοὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἶνε φανερὸν ὅτι εἶνε ὀλίγοι, οἱ ἐκλεκτοί, διότι ὡς λέγει ὁ Χριστὸς— εἰς τὸ τέλος τῆς Ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίας — «εἶνε στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωήν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὑρίσκοντες αὐτήν.»

Ἀλλ' ὅσον ὀλίγοι καὶ ἂν εἶνε οὗτοι, μπορεῖ ὁ καθένας μας νὰ τοὺς χαρακτηρίσῃ. Εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον κατορθώνουν νὰ ἔχουν τὴν ὡραίαν, ἀγνήν, εὐγενικὴν ζωήν, ἀλλὰ καί θὰ ἐπιδιώξουν νὰ ἐπικρατήσῃ μία τέτοια ζωὴ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Ἐκεῖνοι δηλ. ποὺ θὰ κηρύξουν τὴν ὠμορφιὰ τῆς τέτοιας ζωῆς καὶ θὰ προτείνουν τὸ στῆθός των, τὴν ὑπόληψίν των καὶ τὴν ἀτομικότητά των εἰς τὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ποὺ εἶνε ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖνος, ποὺ σκορπάει τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς μόνο γιὰ τὴν ἀτομική του ἱκανοποίησι καὶ δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὲς στερήσεις τῶν συνανθρώπων του· ἐκεῖνος, ποὺ φουσκωμένος ἀπὸ ἀηδῆ περηφάνεια γιὰ τὴν ἀξία τοῦ ἀτόμου του, πληγώνει μὲ τὴν ἀλαζονικὴ καὶ περιφρονητικὴ συμπεριφορά του πρὸς τοὺς ἄλλους τὴν καρδιά τους· ἐκεῖνος, ποὺ γιὰ ὁποιονδήποτε λόγον ἀδικεῖ καὶ πνίγει τὴ φωνὴ τοῦ ἀδικουμένου μὲ τὴν κοσμικὴ ὑπεροχή του ἢ μὲ τὴν δολιότητα τοῦ χαρακτῆρός του· ἐκεῖνος, ποὺ δὲν δίνει τάπον στὴν ὀργὴ παρὰ σὲ κάθε διαφορά του στὲς κοινωνικὲς σχέσεις σηκώνει τὸ ἐγώ του ψηλότερα ἀπὸ κάθε ἀνάγκη καὶ κάθε κίνδυνον τῆς εὐημερίας τῆς κοινωνίας· ἐκεῖνος, ποὺ ἐνῷ ἡ ἠθικὴ κατάστασίς του εἶνε ἀξιοθρήνητος, ὅμως εἰρωνεύεται τὴν μετάνοιαν καὶ τὸν ψυχικὸν καθαρμόν του· ἐκεῖνος, ποὺ δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ ἀδικῇ ἀλλὰ καὶ καταδιώκει μὲ κάθε τρόπον τοὺς ἔχοντας τὴν ἀρετὴν νὰ τοῦ ὑποδείξουν τὴν κακίαν του, ὅλοι αὐτοὶ καὶ ἄλλοι ὅμοιοι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνουν πολῖται τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἀλλὰ αὐτοὶ εἶνε καὶ διαστροφεῖς τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καί πρέπει νὰ ἀναχαιτίζωνται εἰς τὸ ἠθικῶς καταστρεπτικό τους ἔργον. Μὲ τὸν τελευταῖον δὲ μακαρισμὸν ὁ Χριστὸς ἀναθέτει τὸ καθῆκον αὐτὸ εἰς ἐκείνους, ποὺ θέλουν νὰ γίνουν ἄξιοι πολῖται τῆς Βασιλείας ταύτης.

«Μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ.»

Σεῖς ὅλοι σταθῆτε ἀντιμέτωποι τῆς κακίας. Ἀσφαλῶς θὰ ὑποστῆτε ὀνειδισμοὺς χάριν τοῦ ὀνόματός μου, τῆς διδασκαλίας μου, τῆς θυσίας μου. Θὰ σᾶς καταδιώξουν καί θὰ σᾶς κακοποιήσουν διότι δὲν τοὺς συμφέρει ἡ ἀλήθεια καὶ

δὲν τὴν ἀνέχονται, ἀλλὰ σεῖς μὴν κλονισθῆτε, μὴν παύσετε νὰ τὴν διακηρύττετε. Πάντοτε καταδιώκονται ἐκεῖνοι, ποὺ λέγουν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀντιστέκονται στὴν ἀδικία. Εἶνε αἰωνία ἡ πάλη τῶν ζωϊκῶν ἐνστίκτων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐναντίον τῆς ὑπερτέρας πνευματικότητος καὶ τῆς ἐναρέτου διανοίας. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν «Οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν». Θὰ γίνω ἐγὼ αἰτία νὰ ἐνταθῇ ἡ αἰωνία αὕτη πάλη τοῦ κακοῦ πρὸς τὸ καλόν· καὶ ὅσον περισσότερον διὰ τὸ ὄνομά μου ἀντισταθῆτε σεῖς τόσον μεγαλειτέρα θὰ εἶνε ἡ ἔχθρα τῶν κακῶν πρὸς σᾶς καὶ τόσον πλειὸ ἀκονισμένη ἡ μάχαιρά των· ἀλλά: «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι.»

Θὰ σᾶς καταδιώξουν λοιπὸν διότι θὰ θελήσετε νὰ τοὺς ἐξυπνήσετε ἀπὸ τὸν ἡδυπαθῆ τους ὕπνο, ἀπὸ τὰ ναρκωτικὰ τῆς ἁμαρτίας. Ἐπειδὴ τοὺς ἀρέσει νὰ κυλίωνται στὸ βόρβορο τῆς ἀνομίας καὶ τῆς ἀναισθησίας θὰ κτυπήσουν ἐκεῖνον, ποὺ θὰ τοὺς φωνάξῃ ν' ἀφήσουν τὴν σαπίλα τους.

Ἀλλὰ καὶ δὲν θ' ἀρκεσθοῦν νὰ κτυπήσουν τὸ σῶμά σας μόνον μὲ διωγμοὺς καὶ κακώσεις. Θὰ θελήσουν νὰ τοξεύσουν καὶ τὴν ψυχήν σας.

Θὰ σᾶς ἀποδώσουν ψευδόμενοι ἕνα σωρὸ συκοφαντίες νὰ παραστήσουν τὸν χαρακτῆρά σας ὡς κηλιδωμένον, τὴν ψυχήν σας ὡς μολυσμένην, τὴν ἀρετήν σας ὡς ὑποκριτικήν, τὰ λόγια σας ὡς πλάνα, τὲς ἀγνὲς προθέσεις σας ὡς δόλιες, ὀπισθόβουλες καὶ συμφεροντολογικές.

Ἐπειδὴ εἶνε αὐτοὶ ἀκάθαρτοι μέσα τους σᾶν τοὺς χοίρους, θὰ σᾶς εἰποῦν σᾶς ἀκαθάρτους· ἐπειδὴ αὐτοὶ εἶνε πονηροί θὰ σᾶς ἀποκαλέσουν σᾶς ἀνοήτους καὶ ἀμαθεῖς· ἐπειδὴ αὐτοὶ εἶναι ἀκόλαστοι καὶ παραλυμένοι, θὰ διασπείρουν διαδόσεις γιὰ σκάνδαλα δῆθεν δικά σας· ἐπειδὴ αὐτοὶ εἶνε ἅρπαγες καὶ καταχρασταὶ θὰ σᾶς ἐπιδείξουν σᾶς ὡς κλέπτας καὶ σφετεριστάς.

«Χαίρετε ὅμως καὶ ἀγαλλιᾶσθε ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»

«Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε ἀντὶ νὰ λυπῆσθε δι' ὅλα αὐτά, ποὺ θὰ πάθετε, καὶ νὰ ἀποθαρρύνεσθε.»

«Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε διότι αἱ ὕβρεις, ποὺ θὰ ἐκτοξευθοῦν ἐναντίον σας ἀπὸ τὰ στόματα τῶν τέτοιων ὀργάνων ἢ δούλων τοῦ Σατανᾶ εἶνε αἱ καλύτεραι ἀποδείξεις τῆς λαμπρότητος τοῦ χαρακτῆρός σας. Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε διότι ἡ συκοφαντίες, ποὺ θὰ σᾶς προσάψουν θὰ εἶνε συντελεστικὲς νὰ ἀναδειχθῇ ἡ καθαρότης σας καὶ θὰ σᾶς παρουσιάσουν πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς μὲ τὸν φωτοστέφανον τῆς ἁγνότητος.

«Οὕτω γὰρ ἐδίωξαν τοὺς Προφήτας τοὺς πρὸ ὑμῶν.»

Ὅλοι οἱ προφῆται, ὅλοι οἱ ἐμπνευσμένοι μὲ θεῖον ζῆλον, ποὺ ἐκήρυξαν τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀνάγκην εὐγενεστέρας, ἁγνοτέρας ζωῆς σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, κατεδιώχθησαν ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν τὴν ἀγαποῦν καὶ τὴν περιφρονοῦν ἢ τὴν δολιεύονται. Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἴδιας αὐτῆς ποιότητος θὰ καταδιώκουν πάντοτε τοὺς καλούς, τοὺς ὑπερασπιστὰς καὶ κήρυκας τῆς ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης. Εἶνε δοκιμασία τοῦ χαρακτῆρός σας αὐτή, εἶνε γιὰ τὸ δικό σας τὸ καλὸ εἶνε γυμναστικὴ τῆς ψυχῆς σας στὴν ἀντοχὴ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς.

Πολλὲς φορὲς ἐφόνευσαν τοὺς Προφήτας διὰ νὰ τοὺς πνίξουν τὴ φωνή των εἰς τὸ αἷμά των. Ὄχι μόνον ὅμως δὲν τὸ ἐπέτυχον, ἀλλὰ τοὐναντίον ἡ φωνή των ἐκείνη ἡ προφητική, ἡ ἐπίμονη, ἐπολλαπλασιάσθηκε μὲ τὴν ἠχὼ καὶ ἀντήχησι τῆς φήμης τοῦ θανάτου των, κι' ἀκούεται κατόπιν σ' ὅλους τοὺς μετέπειτα αἰῶνας, σ' ὅλες τὲς γλῶσσες ὅλων τῶν ἐθνῶν μέχρι σήμερα καὶ μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου.

Ὅταν μία θαρραλέα φωνὴ ἀκουσθῇ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ὁ βίαιος θάνατος, ὁ ἄδικος πόνος, ἐκείνου ποὺ ἐφώναξε, δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ τὴν ἠχώ· ὑψώνονται βουνὰ γύρω στὸν ὁρατὸν ἢ ἀόρατον τάφον του, βουνὰ ἀπ' ἀνθρώπινες εὐγενικὲς καρδιὲς ποὺ ἐπαναλαμβάνουν ὡς ἠχὼ τὴν φωνὴν ἐκείνην, κι' ἔτσι ἀντηχεῖ αἰώνια ἡ ἀλήθεια ἐκείνη, ποὺ ἐπρόφερε.

ΛΥΣΕΙΣ ΑΠΟΡΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

μάρτημα· μέσα δὲ εἰς τὴν σιγὴν τοῦ τόπου ὅπου γίνεται ἡ ἐξομολόγησις, τὸ ἄτομον ἀσυναισθήτως βγαίνει ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἀπὸ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἀναπολεῖ τὰς παραστάσεις ἐκείνας καὶ ἡ ἀνάμνησίς των τόσον ζωηρὰ καὶ ἐντυπωτική, ἀντὶ νὰ τοῦ προκαλέσῃ μετάνοιαν, τοῦ προκαλεῖ ἀπόλαυσιν καὶ ἐνδιάθετον νέαν ἁμαρτίαν.

Δι' αὐτὸ ὄχι μόνον δὲν εἶνε ἀναγκαία οὐδὲ συμβάλλει εἰς τίποτε ἡ λεπτομερὴς ἐξομολόγησις ἀλλὰ εἶνε προτιμότερον νὰ τὴν ἀποφεύγωμεν. Ἐὰν δὲ τοῦτο εἶνε ἄξιον νὰ τονισθῇ διὰ τοὺς ἐξομολογουμένους, πολὺ περισσότερον πρέπει νὰ τονισθῇ διὰ τὸν ἐξομολόγον, τὸν Πνευματικὸν Ἱερέα, ὁ ὁποῖος κατ' οὐδένα λόγον δὲν πρέπει νὰ πολυπραγμονῇ εἰς τὴν ἐξομολόγησιν καὶ νὰ ζητῇ λεπτομερείας· ἀρκεῖ δι' αὐτὸν νὰ ἀκούσῃ τὸν στεναγμὸν τῆς τραυματισμένης συνειδήσεως τοῦ ἁμαρτωλοῦ, νὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὸ ποσὸν τῆς συναισθήσεώς του καὶ νὰ ζυγίσῃ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς μετανοίας του, καὶ νὰ διαγνώσῃ τὴν βαρύτητα ἢ τὴν πηγὴν τοῦ ἁμαρτήματος οὕτως ὥστε, εἴτε νὰ δώσῃ τὴν συγγνώμην καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὸν νὰ κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, εἴτε νὰ ἐφαρμόσῃ προηγουμένως θεραπευτικὰ τῆς ψυχῆς μέσα.

Βέβαια ἡ ἐξακρίβωσις τῆς βαρύτητος ἑνὸς ἁμαρτήματος ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας διεπράχθη τὸ ἁμάρτημα ἢ τὸ ἀδίκημα. Ἀλλα ποιαν σημασίαν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἡ ἀκριβεστέρα γνῶσις τῆς βαρύτητος ἑνὸς ἁμαρτήματος ἀπέναντι μιᾶς εἰλικρινοῦς συναισθήσεως τὴν ὁποίαν ἴσως διαβλέπει ὁ Πνευματικὸς εἰς τὸν ἐξομολογούμενον καὶ τῆς συντριβῆς τῆς μετανοούσης ψυχῆς του;

Ἀρκεῖ ὅτι ἐδημιουργήθη πράγματι μία τοιαύτη κατάστασις μετανοίας εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἐξομολογουμένου· αὐτὴ δύναται νὰ ἀντισταθμίσῃ οἱανδήποτε βαρύτητα τοῦ ἁμαρτήματος. Σὲ τέτοιαν περίπτωσιν ἐὰν ὁ Ἱερεὺς μὴ γνωρίσας ἐπαρκῶς τὴν βαρύτητα τοῦ ἁμαρτήματος φανῇ ἐπιεικής, ἀρκετὴ τιμωρία εἶναι ἡ εἰλικρινὴς συναίσθησις τοῦ ἐξομολογουμένου· ἐὰν δὲ φανῇ αὐστηρότερος τοῦ δέοντος, πάλιν ἡ εἰλικρινὴς συναίσθησις τοῦ ἐξομολογουμένου εἶνε ἱκανὴ νὰ βαστάξῃ ὅλην τὴν αὐστηρότητα ἑνὸς Πνευματικοῦ καὶ μάλιστα μὲ περισσοτέραν ἱκανοποίησιν καὶ ὅτι καὶ ἐτιμωρήθη ἀρκετά.

Ἐν συμπεράσματι λοιπὸν ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι, ὅταν ἡ συναίσθησις καὶ ἡ μετάνοια τοῦ ἐξομολογουμένου εἶνε εἰλικρινής, δὲν εἶνε ἀνάγκη διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του νὰ ἐκταθῇ εἰς τὰς λεπτομερείας τόπου, χρόνου, προσώπων καὶ περιστάσεων καθ' ἃ διέπραξε τὰς ἁμαρτίας του αὐτάς.

NO MORE «GIN WEDDINGS»

Μ' αὐτὴν τὴν ἀνακουφιστικὴν ἔκφρασιν χαρακτηρίζουν οἱ σώφρονες ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Πολιτείας Νέας Ὑόρκης τὴν ψήφισιν τοῦ Todd bill περὶ μέτρων πρὸς πρόληψιν ἀνοήτων γάμων, ὑπὸ τοῦ νομοθετικοῦ σώματος αὐτῆς.

«Ὄχι πλειὰ τέλεσις γάμων διὰ τοὺς ὁποίους τὴν ἀπόφασιν ἔλαβον τὰ δύο πρόσωπα ὑπὸ τὴν ἐπήρρειαν οἰνοπνεύματος Gin».

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἔννοια. Ὅλοι γνωρίζουμε, εἴτε ἀπὸ συνομιλίας μας μὲ διάφορα ἀνδρόγυνα, εἴτε ἀπὸ τὰς κινηματογραφικὰς ταινίας, εἴτε ἀπὸ τὰς ἐκδικαζομένας ὑπὸ τῶν δικαστηρίων αἰτήσεις περὶ διαζυγίων, ὅτι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον συνέδεον τὴν ζωήν των διὰ γάμου πολλὰ πρόσωπα μέχρι τοῦδε, ὄχι μόνον ἦτο ἀψυχολόγητος, ἀστήρικτος, ἀτυχής, ἀλλὰ ὑπερέβαινε κάθε εἶδους τυχοδιωκτικὴν ὁρμὴν καὶ σκέψιν ἢ παιδαριώδη χάριν παχνιδιοῦ λῆψιν τέτοιας ἀποφάσεως.

Δύο πρόσωπα, νεανίας καὶ νεᾶνις, ξένα καθ' ὁλοκληρίαν μεταξύ των, συνηντῶντο εἰς ἕνα χορόν. Ἐτύχαινε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐχόρευον νὰ ταιριάζῃ καὶ εἰς τὰ δύο πρόσωπα καὶ ἀντὶ ν' ἀλλάζουν συχνὰ συντρόφους τοῦ χοροῦ, ὅπως συνήθως συμβαίνει, ἐχόρευαν μαζὺ οἱ δύό τους ἐπὶ ὥρας. Εἰς τὰ διαλείμματα τοῦ χοροῦ ἐφλογίζοντο μὲ (κατ' εὐφημισμὸν ὀνομαζόμενα refreshments, ἀναψυκτικὰ) οἰνοπνεύματα gin, whiskey, rye κλπ. Εἰς τοὺς καπνοὺς τῆς μέθης καὶ τὴν ζάλην τοῦ στροβιλισμοῦ τοῦ χοροῦ ἔβλεπαν, ὅπως εἶνε φυσικό, φανταστικὲς εἰκόνες εὐτυχίας σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ ζωὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μὲν κόρη θὰ ἦτο ἡ στοργικὴ σύζυγος, ποὺ κλεισμένη στὴ συζυγικὴ φωλιὰ ὅλη μέρα θὰ ἐφρόντιζε γιὰ τὸ φαγάκι τοῦ ἀγαπητοῦ της συζύγου, θὰ περιποιεῖτο φιλοστοργώτατα τὰ ἀγγελούδια, ποὺ θὰ ἔφερνε ὁ γάμος καὶ θὰ ἦτο πρότυπον συζύγου καί μητρός, ἀνάλογον πρὸς τὰ παραδείγματα τῆς Πουριτανικῆς ἐποχῆς. Ὁ δὲ νέος θὰ ἦτο ὁ ἐργατικώτατος καὶ πλειὸ φιλόδοξος ἐργάτης ἢ ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος δὲν θὰ εἶχε ἄλλον σκοπὸν τῆς ζωῆς του παρὰ νὰ κάμῃ εὐτυχισμένους ὅσους θὰ εἶχε στὴν οἰκογενειακή του φωλιά.

Ἀλλ' ἡ φανταστικὲς αὐτὲς εἰκόνες, ποὺ δὲν ἐστηρίζοντο σὲ καμμία ἀπολύτως πραγματικότητα ἢ σκέψιν, καὶ ἦσαν γεννήματα τῆς στιγμῆς καὶ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἕως ποὺ νὰ τελειώσῃ ὁ χορὸς ἔπερναν μία τέτοια δύναμιν ἐντυπωτικοῦ ὁράματος, ὥστε ἡ πρότασις γάμου ἐκ μέρους τοῦ νέου καὶ ἡ παραδοχὴ τῆς προτάσεως ἐκ μέρους τῆς νεάνιδος ἐθεωρεῖτο ὡς κάτι τι φυσικόν. Μερικὰ μουρμουρίσματα ἀνταλλασσόμενα μυστικὰ τὴν ὥραν, ποὺ ἐχόρευον, μερικὰ ψευτοαισθήματα καὶ ἐπίδειξις ἔρωτος εἰς πρώτην ἀνάγνωσιν, παρουσίαζον τὴν πρότασιν τοῦ γάμου ὡς φυσικὸν ἀποτέλεσμα μακροχρονίου γνωριμίας τῶν δύο προσώπων καὶ ἡ ἀπόφασις ἐλαμβάνετο.

Τὸ πρωῒ ἐνῷ ἀκόμη δὲν εἶχε διαλυθῇ ἀπὸ τὸ κεφάλι τους ἡ ὁμίχλη, ποὺ τοὺς προκαλοῦσε ὁ βρασμὸς τοῦ οἰνοπνεύματος ἐπήγαιναν στὸ Δημαρχεῖον ἔπερναν μίαν licence γάμου καὶ κατόπιν εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον, ὅπου ἐτελεῖτο ὁ γάμος. Ἐὰν θὰ ἐτελεῖτο καὶ θρησκευτικὸς γάμος αὐτὸ ἦτο δευτερεῦον ζήτημα καὶ πολλάκις ἐγένετο μετά τινας ἡμέρας.

Ἀλλ' ὅταν διήρχετο τὸ πρῶτον ἐξάμηνον καὶ ἔβλεπαν ὅτι οὔτε τὸ ἕν πρόσωπον οὔτε τὸ ἄλλο εἶχε πραγματικὴν πρόθεσιν νὰ παίξῃ τὸν ρόλον τοῦ φιλοστόργου συζύγου ἢ τῆς ἀφωσιωμένης οἰκοκυρᾶς συζύγου καὶ μητρός, κατενόουν τὸ λάθος των καὶ ἡ δυσαρέσκεια, ἀπογοήτευσις, διάστασις, ἀδιαφορία καὶ μῖσος κατόπιν ἐγκαθίστατο ὁριστικῶς στὴν οἰκογενειακὴν φωλιά.

Καὶ δὲν ἦτο μόνον ὁ χορὸς ὁ αἴτιος τῶν τοιούτων ἀτυχῶν ὅσον καὶ βιαστικῶν γάμων· οὔτε μόνον τὸ οἰνόπνευμα· ἦσαν ἀκόμη καὶ ἄλλα ὡς αἱ μικταὶ ἐκδρομαὶ δύο ἢ τριῶν ζευγαριῶν (hicking) ὑπὸ τύπον φιλικόν. Ἐκεῖ δὲ εἰς τὰ ἐξοχικὰ μέρη, μὲ τὰς ρωμαντικὰς σκηνοθεσίας τῆς φύσεως, τὸ ζήτημα τῆς εὐτυχοῦς συμβιώσεως δύο ὑπάρξεων ἤρχετο ὡς θέμα συνομιλίας καὶ τότε μετ' εἰλικρινοῦς δῆθεν ἐκπλήξεως εὕρισκον ὅτι εἶχαν ἀκριβῶς τὰς ἰδίας ἰδέας περὶ οἰκογενειακῆς ζωῆς, περὶ συζυγικῆς στοργῆς, περὶ ἀνατροφῆς ἀγγελουδιῶν τέκνων, περὶ αὐταπαρνήσεως τῶν συζύγων χάριν ἀλλήλων· καὶ μὲ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτὴν ἤρχετο πάλιν τόσον φυσικὴ ἡ ἐκ μέρους τοῦ νέου πρότασις γάμου καὶ φυσικωτέρα ἀκόμη ἡ ἀποδοχὴ τῆς προτάσεως ἐκ μέρους τῆς κόρης, ὥστε ὁ εἰρηνοδίκης τοῦ πλησιεστέρου χωριοῦ ἔθετε τὸ στέμμα τῆς βλακείας ἐπὶ τῆς ἀποφάσεώς των μὲ τὸ σχετικὸν «I pronounce you man and wife».

Ἐὰν παρεμβάλλετο ἕνα διάστημα μηνὸς ἢ ἔστω καὶ δέκα ἡμερῶν, ἀσφαλῶς πολλοὶ τέτοιοι γάμοι θὰ προελαμβάνοντο καὶ φυσικὰ καί τὰ διαζύγια θὰ ἦσαν ὀλιγώτερα.

Δὲν ἐννοῶ νὰ εἴπω ὅτι ὅλοι οἱ γάμοι, οἱ ὁποῖοι γίνονται μὲ μακροχρονίους γνωριμίας ἢ μὲ προξενιά, κατόπιν ἐσκεμμένης ἐξετάσεως τῶν χαρακτήρων τῶν μελλονύμφων, ἐπιτυγχάνουν ὅλοι. Ἡ σημερινὴ ζωὴ τῆς κοινωνίας ἔχει πολλὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα κατὰ ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον δολοφονοῦν τὴν συζυγικὴν ἀμοιβαίαν στοργὴν δύο προσώπων τὰ ὁποῖα ἑνοῦνται διὰ τοῦ γάμου, ἐνῷ εἶνε διαφόρου ἰδιοσυγκρασίας, διαφόρου ἀνατροφῆς, διαφόρου ἐκπαιδεύσεως, διαφόρων κλίσεων, διαφόρων ἀντιλήψεων. Ἀλλὰ λέγω ἐκ παρατηρήσεως καὶ πείρας ὅτι ἐνῷ εἶνε πολλοὶ οἱ βιαστικοὶ γάμοι, γάμοι μιᾶς ἡμέρας ἢ μιᾶς νυκτός, the gin weddings, ὅπως πολὺ καλῶς τοὺς χαρακτηρίζουν, ὅμως ἐλάχιστοι ἀπ' αὐτοὺς διαρκοῦν. Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς, ἡ πληθώρα διαλύσεως δικαστικῶς τέτοιων gin weddings, ἠνάγκασε τὸ Νομοθετικὸν Σῶμα τῆς Πολιτείας N. Y. νὰ ψηφίσῃ τὸ Todd bill.

Κατ' αὐτὸ εἶνε ἀνάγκη νὰ περάσουν τοὐλάχιστον τρεῖς ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ποὺ ἐκδίδεται ἡ ἄδεια γάμου μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχει αὐτη ἰσχὺν καὶ δύναται νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος.

Βεβαίως τρεῖς ἡμέρες εἶνε πολὺ ὀλίγον διάστημα πάλιν. Ἀλλὰ διὰ πολλὰ πρόσωπα εἶνε ἀρκετὲς καὶ αὐτὲς ἡ τρεῖς ἡμέρες διὰ νὰ διαλυθῇ ἡ ὁμίχλη τοῦ μυαλοῦ τους καὶ ἰδοῦν τὸ βάραθρον εἰς τὸ ὁποῖον ἐν τῇ βίᾳ τοῦ γάμου των θά πέσουν. Ἄλλως τε εἶνε μία καλὴ ἀρχὴ νομοθετικῆς προνοίας· ἀργότερα ἐλπίζομεν ὅτι θὰ προβλέψουν νὰ νομοθετήσουν καὶ διὰ περισσοτέραν ἀπόστασιν μεταξὺ ἀποφάσεως περὶ γάμου καὶ τῆς τελέσεώς του.

ΑΣ ΓΝΩΡΙΣΩΜΕΝ ΤΑΣ ΧΟΡΩΔΙΑΣ ΜΑΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ Ἱερατ. Προϊστάμενοι, Ἱεροψάλται, καὶ Διοικ. Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων ὅπως μᾶς ἀποστέλλουν φωτογραφίας τῆς Χορῳδίας τῶν Ἐκκλησιῶν των πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ «Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ». Πρέπει ὅμως νὰ εἶνε καθαρὰ φωτογραφία καὶ εἰς σχῆμα ἀνάλογον τῆς εἰκόνος τοῦ ἐξωφύλλου.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ

Πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερατικοὺς Προϊσταμένους, τὰ Ἐντ. Διοικ. Συμβούλια καὶ τὸ Εὐσεβὲς Πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Ἀναστάντος Χριστοῦ.

Τὴν 21ην τοῦ μηνὸς τούτου Μαΐου ἄγομεν τὴν χιλιοστὴν ἑξακοσιοστὴν ἐπέτειον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἁγίου καὶ Θεοστέπτου Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο εἶνε τοιαύτης σημασίας διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ εὐλογημένον ἡμῶν Ἔθνος, ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ πανηγυρίσωμεν τὴν ἐπέτειον ταύτην δεόντως, ἀναμετρῶντες τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον διηνύσαμεν ἀπὸ τὸν σταθμόν, ὃν ἤγειρεν ὁ Μέγας ἐκεῖνος Ἅγιος, καὶ ἀτενίζοντες πρὸς τὸ μέλλον μετὰ πεποιθήσεων ἀσφαλεστέρων.

Διότι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι μετὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον ὁ κατ' ἐξοχὴν εὐεργέτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εἶνε ὁ Μ. Κωνσταντῖνος, ἴσος πρὸς ἐκεῖνον δοξαζόμενος καὶ ἀνυμνούμενος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, δι' ὅσην παρέσχεν αὐτῇ ἐνίσχυσιν, ὅπως καταλαμβάνουσα τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ θέσιν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκρυσταλλώσῃ τὴν διδασκαλίαν της καὶ θεμελιώσῃ τὸ πολίτευμά της.

Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος δὲν προήρχετο ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ δὲν ἐγένετο χριστιανὸς παρὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐνωρὶς εἶχεν ἀντιληφθῇ, ὅτι ἡ νέα τοῦ Χριστοῦ Θρησκεία ἔφερε νέαν κοσμογονίαν καὶ ἀνακαίνισιν, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναπτυχθῇ παρὰ μόνον ἐντὸς τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν. Διὸ καὶ ὁδεύσας ἀπὸ τὴν Ρώμην πρὸς Ἀνατολὰς ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Σταυροῦ, τὸν ὁποῖον εἶδεν εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιγραφήν, καὶ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς Ἁγίας μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης, παγιώνει διὰ μὲν τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὴν ἑνότητα τοῦ Δόγματος τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας διὰ δὲ τῆς νέας Πρωτευούσης—τῆς Κωνσταντινουπόλεως—τὴν ἑνότητα τοῦ Κράτους διὰ μίαν χιλιετηρίδα καὶ πλέον.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν θεμελίων τούτων ἡ Ἱστορία σφυρηλατεῖ τὸ Ἑλληνο-Ὀρθόδοξον Ἔθνος, δημιουργεῖ τὸν Χρυσοῦν τῆς Ἐκκλησίας Αἰῶνα, ἀνεγείρει τὴν Ἁγίαν Σοφίαν καὶ ἐξασφαλίζει αἰωνίως τὴν ἑνότητα τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἡμῶν συνειδήσεως, παρὰ τὰς διαφόρους πολιτικὰς περιπετείας.

Ἡ Ἁγία Ἑλένη ἀποθνήσκει τὴν ἄνοιξιν τοῦ 328 μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν καὶ ἐνταφιάζεται εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ὁ δὲ υἱὸς αὐτῆς τῷ μὲν 336 μ. Χ. κατασκευάζει τὸν τάφον του ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐν Κων)πόλει, τὸ δὲ 337, μεταβὰς εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Ἑλενουπόλεως, πλησίον τῆς σημερινῆς Νικομηδείας, πρὸς θεραπείαν, καὶ ἐκεῖ προαισθανθεὶς τὸν θάνατον ἐξομολογεῖται, βαπτίζεται καὶ μέχρι τῆς ἀποδημίας του πρὸς Κύριον δὲν φορεῖ πλέον παρὰ τὸ λευκὸν ἔνδυμα τοῦ νεοφωτίστου. Ποίαν σημασίαν ἀπέδιδεν εἰς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, φαίνεται ἐκ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους εἶπε μόλις ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Ἱ. Κολυμβήθρας: «Νῦν ἀληθεῖ λόγῳ μακάριον οἶδα ἐμαυτόν, νῦν τῆς ἀθανάτου ζωῆς πεφάνθαι ἄξιον, νῦν τοῦ θείου μετειληφέναι φωτὸς πεπίστευκα».

Ἀπέθανε τῇ 21ῃ Μαΐου τοῦ 337 μ.Χ., ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ ἐτάφη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ζήσας κατὰ τὸν Ἱστορικὸν 62 ἔτη, 2 μῆνας, καὶ 20 ἡμέρας, βασιλεύσας δὲ ἔτη 30, μῆνας 9 καὶ ἡμέρας 29.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ διέρρευσαν μέχρι σήμερον 1600 ἔτη. Ἐκεῖ ὅπου εἶχεν ἀνθίσει καὶ μεγαλουργήσει ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία παρουσιάσθησαν νέα Κράτη, νέαι γλῶσσαι, ἄλλοι πολιτισμοί. Ἀλλ' ὁ νεώτερος Ἑλληνισμός, συνέχεια τοῦ Βυζαντίου ἀδιάκοπος, οὐδέποτε ἐκλονίσθη εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸ «ΠΙΣΤΕΥΩ» εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν δὲν ἐπέτρεψε χαλάρωσιν εἰς τοὺς δεσμοὺς τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος, ὅπου τῆς Οἰκουμένης καὶ ἂν ζῶμεν Ἕλληνες καὶ ὑπὸ οἱασδήποτε συνθήκας καὶ ἂν διατελῶμεν.

Δικαίως ὅθεν ἡ μὲν Ἐκκλησία ἡμῶν, πιστεύουσα, ὅτι οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη ἦσαν ὄργανα τῆς Θ. Προνοίας, ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς Ἁγίους καὶ Θεοστέπτους καὶ Ἰσαποστόλους, ἡ δὲ Παγκόσμιος Ἱστορία Μεγάλους.

Τὴν ἱστορικὴν ταύτην ἀλήθειαν κατανοοῦμεν καὶ αἰσθανόμεθα ἰδιαιτέρως οἱ ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί. Διότι χίλια ἑξακόσια χρόνια ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καὶ 4,000 περίπου μίλια μακρὰν τῆς Πόλεώς του εὑρισκόμενοι, βαδίζομεν ἀπαρεγκλίτως ἐπὶ τοῦ προγράμματος, τὸ ὁποῖον ὁ Ἅγιος καὶ Μέγας ἐκεῖνος Ἀνὴρ ἐχάραξε τόσον σοφῶς καὶ σαφῶς διὰ τὸ Ἔθνος ἡμῶν.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς Εὐλαβ. Ἱερατ. Προϊσταμένους, τὰ Ἐντιμ. Κοινοτικὰ Συμβούλια, τὰς Ὀργανώσεις, τὰ Σωματεῖα καὶ ἅπαντα ἐν γένει τὸν φιλόχριστον Ἑλληνικὸν Λαὸν τῶν ἁπανταχοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Παροικιῶν ἡμῶν, ὅπως κατὰ τὴν ἐρχομένην 21ην τοῦ τρέχοντος μηνός, ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, τὴν ἀκόλουθον Κυριακὴν 23ην ἰδίου καὶ τὴν ἄλλην ἀκόμη Κυριακήν, 30ὴν τοῦ αὐτοῦ, πανηγυρίσωμεν κατὰ τὸν ἐκπαγλότερον τρόπον τὴν μεγάλην ταύτην ἐπέτειον ὄχι μόνον εἰς τοὺς ἑορτάζοντας Ἱ. Ναούς ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς Κοινότητας, διὰ πανηγυρικῶν Θ. Λειτουργιῶν, πανδήμων συγκεντρώσεων ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῶν Σωματείων, τῶν Σχολείων καὶ τοῦ Λαοῦ, ἐκφωνήσεως λόγων, καὶ τὸ ἑσπέρας συναθροίσεων εἰς τὰς Κοινοτικὰς Αἰθούσας καὶ ἐκτελέσε-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Τὸ μέγα διὰ τὴν ὁμογένειαν γεγονὸς κατὰ τοὺς παρελθόντας μῆνας Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον ὑπῆρξε τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Albuquerque, N. M. Σανατορίου τῆς Ἀχέπας καὶ ἡ γενομένη ἐκστρατεία πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως αὐτοῦ.

Εἰς τὴν προσπάθειαν ταύτην, προσλαβοῦσαν εὐτυχῶς μορφὴν Πανελληνίου ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ συναγερμοῦ, ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ παρέσχεν ἀμέριστον τὴν συνδρομὴν αὐτῆς, ἠθικὴν καὶ ὑλικήν, διότι πιστεύει, ὅτι τὸ Σανατόριον τοῦτο δὲν εἶνε μόνον ἵδρυμα κοινῆς ὠφελείας, ἀλλὰ καὶ ἔργον κοινῆς προσπαθείας, εἰς ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ Ὁμογένεια συνεργαζομένη πολλὰ δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ.

Τῶν ἐγκαινίων προέστη ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος,, ἀφικόμενος εἰς Albuquerque τῇ 24ῃ Μαρτίου. Καὶ ἀφ' ἑσπέρας μὲν ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, τὴν δ' ἑπομένην, 25ην Μαρτίου, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ μετὰ μεσημβρίαν Ἁγιασμὸν ἐν τῷ Ἱδρύματι, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἡσαΐα Πασχοπούλου, ἐκ Denver, Colo. καὶ τῶν Αἰδ. Διον. Σακελλαρίου ἐκ Dallas, Tex. καὶ Κ. Πολυχρόνη ἐκ Phoenix, Ariz., συμπροσευχομένους δὲ ἔχων τὸν Ὕπατον Ἀντιπρόεδρον τῆς Ἀχέπα κ. Δ. Μιχαλόπουλον, δικηγόρον, ἄλλους ἀνωτέρους ἀξιωματούχους καὶ μέλη τῆς Ὀργανώσεως, καὶ πλείστους ὁμογενεῖς τῆς ἐκεῖ Παροικίας καί μακρόθεν προσελθόντας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπανηγυρίσθη ἐκεῖ καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ἑορτή, εἰς ὅλους δὲ τοὺς ἐκφωνηθέντας λόγους ἐτονίσθη ἡ σημασία τοῦ ἔργου τούτου καὶ ἡ ἀνάγκη τοῦ συντονισμοῦ τῶν προσπαθειῶν πάντων διὰ μίαν αὔριον καλλιτέραν.

Ἐξ Albuquerque ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἀναλαβὼν περιοδείαν, ἐπεσκέφθη τὴν Κοινότητα Oklahoma City, Okla. χοροστατήσας ἐν Ἑσπερινῷ καὶ λειτουργήσας τῇ 28ῃ Μαρτίου, Κυριακῇ.

ως Προγράμματος καταρτιζομένου ἐν ἑκάστῃ Κοινότητι ὃν τρόπον ἤθελεν εὑρεθῇ καλλίτερον.

Ἂς ἐνθυμώμεθα ἡμεῖς οἱ μεγαλείτεροι συνεχῶς καὶ ἂς διδάσκωμεν τὰς ἐπερχομένας Γενεάς, ὅτι σύμβολον αἰώνιον καὶ ἀήττητον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν εἶνε ὁ Τίμιος καὶ Ζωηφόρος Σταυρὸς μὲ τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιγραφήν: «Ἐν Τούτῳ Νίκα».

Ὁ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ἁγιασμὸς εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Μὲ πολλὴν ἀγάπην,

† Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

MONTREAL, CAN.,
14 Μαΐου 1937

Τῇ 30ῃ ἰδίου ἔφθασεν εἰς τὴν νῦν διοργανουμένην Κοινότητα Wichita, Kansas.

Τῇ 31ῃ ἐπεσκέφθη τὴν Κοινότητα Tulsa, Okla.

Τῇ 2ᾳ Ἀπριλίου ἔφθασεν εἰς τὴν Κοινότητα Little Rock, Ark.

Τῇ 3ῃ ἰδίου ἐχοροστάτησεν ἐν Ἑσπερινῷ ἐν τῇ Κοινότητι Memphis, Tenn. καὶ τὴν ἀκόλουθον ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν.

Τῇ 6ῃ Ἀπριλίου ἦτο ἐν τῇ Κοινότητι Nashville, Tenn.

Τῇ 7ῃ διελθὼν διὰ τῆς Παροικίας Chatanooga, Tenn., ἔφθασεν εἰς τὴν Κοινότητα Knoxville, Tenn.

Τῇ 9ῃ τοῦ αὐτοῦ ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν ἐν τῇ Κοινότητι Baltimore, Md.

Καθ' ὅλας τὰς εὐκαιρίας ταύτας ἐκήρυξε τὸν θ. λόγον, συνεσκέφθη μετὰ τῶν Ἱ. Προϊσταμένων καὶ Κοινοτ. Συμβουλίων, ἐπεσκέφθη τὰ σχολεῖα, ἀσθενεῖς ἐν Νοσοκομείοις, ἔψαλε τρισάγια ἐν τοῖς Νεκροταφείοις καί ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν πολλῶν ὁμογενῶν διὰ διαφόρους ὑποθέσεις.

Ἰδιαιτέρως ἐπεσκέφθη τοὺς Κυβερνήτας τῶν Πολιτειῶν Arkansas καὶ Tennessee καὶ τοὺς Δημάρχους τῶν ὡς ἄνω πόλεων.

Τῇ 10ῃ Ἀπριλίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, μεταβὰς εἰς Washington, D. C. πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Ἐξοχότητος τοῦ Πρεσβευτοῦ κ. Δημ. Σισιλιάνου, εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν ὑπὸ πυρκαϊᾶς πληγεῖσαν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

Τῇ 11ῃ τοῦ αὐτοῦ ἐλειτούργησεν ἐν τῇ Κοινότητι Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας.

Τῇ 16ῃ Ἀπριλίου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ Ν. Ὑόρκης κατὰ τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν.

Τῇ 18ῃ ἰδίου ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Γεωργίου—Ἁγίου Δημητρίου Harlem, N. Y.

Τῇ 25ῃ ἰδίου, Κυριακῇ τῶν Βαΐων ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Νικολάου Newark, N. J., καὶ τὸ ἑσπέρας κατὰ τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τῆς αὐτῆς Παροικίας.

Τῇ Μ. Δευτέρᾳ ἑσπέρας ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Brooklyn.

Τῇ Μ. Τρίτῃ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Σπυρίδωνος Washington Heights.

Τῇ Μ. Τετάρτῃ πρωῒ ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Γερασίμου, Νέας Ὑόρκης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑσπέρας ἐτέλεσε τὸ Ἱ. Εὐχέλαιον ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίας Βαρβάρας, Ν Υ.

Τῇ Μ. Πέμπτῃ κατὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Κορώνας, L I.

Τῇ αὐτῇ κατὰ τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγίων Παθῶν ἐν τῇ Ἱ. Καθεδρικῷ Ναῷ, εἰπὼν καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Διαθήκης.

Τῇ Μ. Παρασκευῇ κατὰ τὰς Μ. Ὥρας καὶ τὴν Ἀποκαθήλωσιν ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Ν. Ὑόρκης.

Τῇ αὐτῇ προέστη τοῦ Ἐπιταφίου Θρήνου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου Brooklyn.

Τὸ Μ. Σάββατον πρωῒ ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Ἀστορίας.

ΕΠΑΞΙΑ ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΙΜΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

Μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν ὁ Ἑλληνισμὸς Νέας Ὑόρκης τιμᾷ μὲ ἀλλεπαλλήλες δεξιώσεις καὶ τελετὲς ἕνα ἀγαπητό του παιδί, τὸν διαπρεπῆ καλλιτέχνην Λάμπρον Καλλίμαχον.

Πρώτη ἡ Κεντρικὴ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης ὠργάνωσε πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὡραιοτάτην δεξίωσιν εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ξενοδοχεῖον Saint Moritz, Νέας Ὑόρκης τὴν 7ην Μαΐου. Τὴν ἐν λόγῳ δεξίωσιν, ἥτις ἔλαβε χαρακτῆρα διανοητικο-αἰσθητικοῦ συμποσίου, ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή μας ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἡ Προξενική, ὁ Τύπος καὶ πλῆθος διανοουμένων καὶ καλλιτεχνῶν καὶ ἠκούσθησαν ἐκεῖ οἱ δικαίως καὶ ἐπαξίως ὀφειλόμενοι ἔπαινοι εἰς τὸν διαπρεπῆ καλλιτέχνην.

Τὴν 9ην Μαΐου, ὁ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Σύλλογος τῶν Φαλαγγιτῶν τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, ὠργάνωσεν ἄλλην δεξίωσιν εἰς τὸ ἀρχοντικὸν ξενοδοχεῖον Martinique πρὸς τιμὴν τοῦ καλλιτέχνου, ἐκπροσώπου τῆς Νέας Γενεᾶς μας ἐν Ἀμερικῇ· Κατόπιν δὲ τῶν ὡραίων προσφωνήσεων ἐδόθη εἰς αὐτὸν μετάλλιον ἀξίας, χρυσοῦς σταυρὸς καὶ δίπλωμα τιμῆς.

Ἡ δεξίωσις δὲ αὕτη σοβαροπρεπὴς ἀφῆκε ὡραιοτάτην ἐντύπωσιν.

Τὴν 16ην τρέχοντος εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, Μπροῦκλυν, ἡ Κοινότης εἰς τὰ ὅρια τῆς ὁποίας ἔζησεν ὁ κ. Λάμπρος Καλλίμαχος τὰ παιδικά του χρόνια, ἐτέλεσεν ἰδιαιτέραν τελετὴν διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειάν της εἰς τὸ ἀγαπητό πνευματικό της θρέμμα.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ὁ Πρόεδρος κ. Στ. Φινάλης, λαμπρὸς ἐπιστήμων δικηγόρος, ἀπὸ τὴν ἰδιαν νέαν γενεάν μας ἐν Ἀμερικῇ, ὡδήγησε τὸν καλλιτέχνην πρὸ τῆς Ὡραίας Πύλης τοῦ Ἁγίου Βήματος ἔνθα ἀφ' οὗ ἐψάλη δοξολογία καὶ ὁ Ἱερ. Προϊστάμενος τὸν προσεφώνησε δι' ὀλίγων, ὁ κ. Φινάλης ἄλλοτε συμμαθητής του εἰς τὸ Κοινοτικὸν σχολεῖον τὸν προσεφώνησε ἐνθουσιαστικώτατα, ὡς ἑλληνόπουλο ἀκραιφνές, καὶ ὡς παιδὶ τῆς Κοινότητος. Ἐξάρας δὲ τὴν σημασίαν ἀναδείξεως τῶν ἑλληνοπαίδων μας καὶ εἰς τὴν καλλιτεχνίαν, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος χρυσοῦν μετάλλιον παριστὸν τὸν Ὀρφέα ἐν μέσῳ Θρακῶν, ἐκ παραστάσεως ἀρχαίας κεραμεικῆς τέχνης, καὶ δίπλωμα τιμῆς.

Κατόπιν ὁ γνωστὸς ἐπιστήμων κ. Ζύμαρης ἰατρός ἐκ μέρους τῆς Παμμικρασιατικῆς Ὀργανώσεως «Ἰωνικὸν Τάγμα» τὸν προσεφώνησε, καὶ τοῦ ἔδωκε χρυσοῦν μετάλλιον παριστῶν «τὴν Ἰωνίαν στεφανωμένην» καὶ ἄλλο δίπλωμα τιμῆς. Ἐπηκολούθησε λαμπρὸν γεῦμα πρὸς τιμήν του.

Τοιαῦται ἐκδηλώσεις ἐκτιμήσεως καὶ στοργῆς πρὸς τὸν νεαρὸν ἀλλὰ διαπρεπῆ καλλιτέχνην τιμοῦν ὄχι ὀλιγώτερον καὶ τοὺς λαμβάνοντας τὴν πρωτοβουλίαν αὐτῶν· διότι ἡ ἠθικὴ ἐνθάρρυνσις διακεκριμένων παιδιῶν μας ἐδῶ στὴν ξενητειὰ εἶνε καθῆκον ἱερόν, συνάμα δὲ ὑπηρεσία εὐγενεστάτη πρὸς τὸ σύνολον τῆς ὁμογενείας μας.

Ἀρχιμανδ. Ἀθηναγ. Καβάδα

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΩΣ ΔΡΑΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου τεύχους)

Ποιήματα ἐκκλησιαστικὰ ἔχομεν ἀπὸ τὸν Β' αἰῶνα, ἀλλὰ πολὺ ἁπλᾶ. Οἱ χριστιανοὶ καὶ ἀκόμη οἱ τοῦ Α' αἰῶνος, ξεχωριστὰ ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους γνωστοὺς ψαλμούς, Δαβιδικοὺς καὶ ἄλλους τῆς Π. Διαθήκης, εἶχαν εἰς τὴν λατρείαν των καὶ νέους ὕμνους. Οἱ ὕμνοι δὲ αὐτοὶ ἦσαν ἀποσπάσματα ἀπὸ βιβλία τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, ὡς «Ὁ Προφητικὸς ὕμνος τοῦ Ζαχαρίου» ἀπὸ τὸ Α' κεφ. τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου στίχ. 67-80. «Ὁ Ἀγγελικὸς ἢ Ἑωθινὸς ὕμνος». «Ὁ Εὐχαριστήριος ὕμνος τῆς Παρθένου» καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ἐκ τοῦ ἰδίου κεφαλαίου. «Ὁ Εὐχαριστήριος ὕμνος τοῦ Συμεὼν» κεφ. Β'. Ὁ Τρισάγιος ὕμνος-Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαὼθ» καὶ «Ὁ Θριαμβευτικὸς ὕμνος-Ὡσανὰ τῷ Υἱῷ Δαβίδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος.»

Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἐξέλεξαν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν Παλαιὰν καὶ Καινὴν Διαθήκην εἶνε τὸ ὅτι ἔχουν κάποιον ποιητικὸν ρυθμὸν καὶ εἶνε κατάλληλοι διὰ ψαλτικήν.

Ἀπὸ τὸν Β' αἰῶνα ἔχομεν καὶ δογματικὰ ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὰς λατρευτικὰς συνάξεις τῶν χριστιανῶν· ἀρκετὰ δὲ ἀπ' αὐτά, μᾶλλον ἐλαφρά, ἐχρησιμοποιήθησαν ὄχι μόνον εἰς τὸν Ναὸν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν καθημερινὸν βίον. Γνωρίζομεν ὅτι καὶ οἱ αἱρετικοὶ εἰς τὸν Β'. Γ'. καὶ Δ' αἰῶνα ἐφιλοτέχνησαν τοιαῦτα ποιήματα διὰ νὰ διαδώσουν τὰς αἱρέσεις των εἰς τὰ χριστιανικὰ πλήθη καὶ τὰ ἐμελοποίησαν ὥστε νὰ χρησιμοποιοῦνται ὡς κοσμικὰ ἄσματα ἀγροτικά, ναυτικὰ καὶ ἐπιμύλια (διὰ τοὺς μυλωνάδες).

Μολονότι ὅμως ἡ χριστιανικὴ ποίησις ἐκαλλιεργήθη καὶ πρὸ τοῦ Β' αἰῶνος, ὅμως τὰ ὡραιότερα ἔργα της τὰ παρήγαγε ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ Δ' αἰῶνος καὶ ἔπειτα.

Εἶνε ὅμως εὐνόητον ὅτι, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της, ἡ χριστιανικὴ ἢ ἐκκλησιαστικὴ ποίησις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκταθῇ καὶ εἰς τὰ τέσσαρα εἴδη τῆς ποιήσεως, τὰ ὁποῖα τόσον ἐπιτυχῶς εἶχον καλλιεργηθῇ προηγουμένως εἰς τὴν Ἑλλάδα, δηλ. τὴν ἐπικὴν ποίησιν (ἡρωϊκήν), τὴν λυρικήν, τὴν βουκολικὴν καὶ τὴν δραματικήν.

Τὸ περιεχόμενον τῆς χριστιανικῆς ποιήσεως εἶνε ἐντελῶς ἄσχετον πρὸς τὴν βουκολικὴν καὶ τὴν λυρικὴν ποίησιν, μολονότι ὁ Χριστὸς ἀπεικονίζετο συμβολικῶς ὡς Ὀρφεὺς μὲ τὴν λύραν, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἐκπρόσωπος τῆς λυρικῆς ποιήσεως. Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν θὰ περιωρίζετο ἡ χριστιανικὴ ποίησις καὶ περιωρίσθη εἰς τὰ δύο μόνον εἴδη τῆς κοσμικῆς ποιήσεως, τὴν ἐπικὴν καὶ τὴν δραματικὴν ποίησιν μὲ στοιχεῖα καθαρῶς χριστιανικά.

Ἡ ἐπικὴ (ἡρωϊκὴ) ποίησις καλλιεργήθη εἰς τὴν σύνταξιν συναξαρίων καὶ τροπαρίων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγκωμιάζεται ὁ ἡρωϊσμὸς τῶν Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν καὶ ἡ αὐτοθυσία των χάριν τῆς πίστεως. Ἀλλ' ἦτο φυσικόν, τοιουτοτρόπως ἡ ἐπικὴ αὕτη ποίησις νὰ γίνῃ πρόδρομος καὶ τῆς δραματικῆς χριστιανικῆς ποιήσεως· διότι διὰ νὰ ἐξαρθῇ ἡ ἐποποιΐα, δηλ. ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ Μάρτυρος ὑπὲρ τῆς πίστεως, ἐχρησιμοποιεῖτο ἐξ ἀνάγκης καὶ τὸ δραματικὸν στοιχεῖον εἰς αὐτά.

Τοιουτοτρόπως εἰσῆλθεν ἡ δραματικὴ ποίησις εἰς τὴν

λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας, μαζὺ μὲ τὴν ἐπικὴν ποίησιν.

Χωριστὴν ὅμως ἐκδήλωσιν δραματικῆς ποιήσεως δὲν ἔχομεν ἀξίαν λόγου· εἰς τοῦτο συνέβαλε ὁ λόγος τὸν ὁποῖον ἀνέφερα προηγουμένως, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων ἐφοβοῦντο ὅτι ἡ δραματικὴ τέχνη ἐμφανιζομένη εἰς τὴν ζωὴν τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προκαλέσῃ εἰς τοὺς ἐξ Ἑλλήνων χριστιανοὺς νοσταλγίαν, ἐπιστροφῆς δηλ. εἰς τὰς εἰδωλολατρικὰς τελετὰς καὶ ἑορτάς, αἱ ὁποῖαι ἐγέννησαν τὸ δρᾶμα καὶ τὴν τραγῳδίαν.

Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τετάρτου αἰῶνος, ὁ Χριστιανισμὸς ἔγινε ἐπικρατοῦσα θρησκεία, καὶ ἡ εἰδωλολατρεία κατέστη ἀκίνδυνος πλέον, διότι καθημερινῶς ἔχανε ἔδαφος καὶ ὀπαδούς. Ἐπὶ πλέον ἡ διοίκησις καὶ ἡ πειθαρχία τῆς Ἐκκλησίας ἐπεβλήθη ὄχι μόνον διὰ τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν δύο πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὑπεστηρίζετο δὲ αὕτη καὶ ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας· ἡ ἀπόπειρα δὲ τοῦ Ἰουλιανοῦ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰδωλολατρείαν, ὄχι μόνον ἀπέβη ματαία ἀλλὰ καὶ ἔγινε καταγέλαστος· ἐκ τούτου ὁ φόβος, ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν οἱ Χριστιανοὶ ἐὰν ἐκαλλιέργουν τὴν δραματικὴν τέχνην, ἐξέλιπε.

Τοιουτοτρόπως μόνον κατὰ τὰ τέλη τοῦ δ' αἰῶνος ἔχομεν τὴν πρώτην ἀπόπειραν σοβαρᾶς δραματοποιήσεως τοῦ βίου τῶν παθημάτων καὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς χριστιανικῆς πίστεως Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ἦτο φυσικὸν πρὸ παντὸς τοῦτο τὸ θέμα νὰ ληφθῇ ὡς ὑπόθεσις δράματος χριστιανικοῦ, διότι εἶνε κυριολεκτικῶς θαυμάσιον. Τὸ θέμα τοῦτο πολὺ ὀρθῶς ὠνομάσθη: «Δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ», μολονότι ἡ ὅλη ὑπόθεσις δὲν περιορίζεται εἰς τὰ λαβόντα χώραν μόνον εἰς τὸν Γολγοθᾶν, δηλ. τὴν σταύρωσιν.

Ὁ τίτλος «Δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ» ἐδόθη διότι τὸ δρᾶμα αὐτὸ ἔχει τὴν δέσιν του, τὸ κορύφωμα τῆς δραματικῆς ὑποθέσεώς του εἰς τὴν σταύρωσιν τοῦ ἀθώου ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Γολγοθᾶ. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς Μαθητάς του ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ χαμηλὰ μέρη τῆς Ἰουδαίας πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ σταυρωθῇ, καὶ εἰς τὴν μοναξιὰ τοῦ ἐπαρχιακοῦ ἐκείνου δρόμου εἶπεν εἰς αὐτούς:

> «Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς Ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς Γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ, καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν, καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτὸν καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. (Ματθ. Κ' 17-18)

Ἐὰν παραβάλωμεν τὸ θέμα τοῦ δράματος τοῦ Γολγοθᾶ πρὸς τὰ θέματα τὰ ὁποῖα ὁ μέγας Ἕλλην Αἰσχύλος ἐπραγματεύθη εἰς τὰς ἀθανάτους τραγῳδίας του, τὸ Δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ παρουσιάζεται καὶ εἶνε ἀσυγκρίτως ἀνώτερον.

Ἂς λάβωμεν τὴν Αἰσχύλειον τραγῳδίαν «Προμηθεὺς Δεσμώτης». Ἡ τραγῳδία αὕτη «ἦτο εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ μένει ἕως σήμερον τὸ πλέον γενικόν, τὸ πλέον συμβολικόν, καὶ τὸ πλέον μεγαλείτερον δρᾶμα ὅλων ὅσα ποτὲ ἐγράφησαν».*

Τὴν ἀπομείνασαν τραγῳδίαν ταύτην, ἡ ὁποία εἶνε τὸ δεύτερον μέρος τῆς Τριλογίας τοῦ Αἰσχύλου «Προμηθεὺς» ὄχι ὀλίγοι Χριστιανοὶ συγγραφεῖς ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ τὴν θεωρήσουν προφητικήν, ὡς προλέγουσαν τὴν κατάλυσιν τῆς βασιλείας τοῦ ὑπερτάτου Ὀλυμπίου Θεοῦ Διὸς καὶ συνεπῶς τῆς εἰδωλολατρείας ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἂς παραβάλωμεν λοιπὸν τὸ θέμα αὐτῆς πρὸς τὸ θέμα τοῦ Δράματος τοῦ Γολγοθᾶ.

Ἡ παραβολὴ αὕτη δὲν ἔχει σκοπὸν οὐδὲ πόρρωθεν νὰ καταβιβάσῃ τὸ θεῖον δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ εἰς τὴν τάξιν τῶν θεατρικῶν ἔργων. Αὐτὸ θὰ ἦτο βεβήλωσις καὶ ὡς σκέψις ἀκόμη. Ἀλλ' ἔχει σκοπὸν ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀνωτερότητα καὶ ἀσύγκριτον ὑπεροχὴν τῶν συμβάντων τῆς (ὡς υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου) ζωῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα εἶνε τὰ κύρια στοιχεῖα εἰς τὸ δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ συμβάντα τῆς ὑποθέσεως τοῦ δράματος «Προμηθεὺς Δεσμώτης» τὸ ὁποῖον πάλιν ἀπὸ τοιαύτης ἀπόψεως ὡς ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω εἶνε ὑπέρτερον παντὸς ἄλλου δράματος τῆς ἀρχαίας καὶ νεωτέρας τέχνης.

Εἰς τὴν Αἰσχύλειον τραγῳδίαν «Προμηθεὺς Δεσμώτης» ὁ ἡμίθεος ἢ Τιτὰν Προμηθεὺς εἶνε τὸ κύριον πρόσωπον γύρῳ εἰς τὰς συμφορὰς τοῦ ὁποίου πλέκεται τὸ δρᾶμα. Αἰτία τῶν συμφορῶν του δὲν εἶνε ὡς συνήθως εἰς ἄλλα δράματα, μερικὰ λάθη τῆς ζωῆς του, ἔρως, ἢ ἰδιοτροπία τῆς εἰμαρμένης, ἀλλ' ἡ πολλὴ ἀγάπη του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτοὺς θέλων νὰ εὐεργετήσῃ ἔκλεψε ἀπὸ τὴν κάμινον τοῦ Θεοῦ Ἡφαίστου φωτιά, ἡ ὁποία ἦτο τότε ἄγνωστος εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐδίδαξε τὴν χρῆσίν της εἰς ὅλας τὰς τέχνας τῆς ζωῆς.

Ἀλλ' ὁ Ζεύς, ὁ πατὴρ τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν, ὁ ὁποῖος ἤθελε τὴν φωτιὰν νὰ εἶνε μόνον εἰς τὴν προνομιακὴν κατοχὴν τῶν Θεῶν ἀποκλειστικῶς, ὠργίσθη ἐαντίον τοῦ Προμηθέως καὶ τὸν ἐτιμώρησε φοβερά· διέταξε τὸν Ἥφαιστον καὶ τὸν ἐκάρφωσεν εἰς τὸν Καύκασον, καθημερινῶς δὲ ὁ ἀετὸς τοῦ Διὸς ἤρχετο καὶ τοῦ ἔτρωγε τὸ σηκότι του τὸ ὁποῖον ἐγίνετο πάλιν κατὰ τὴν νύκτα, διὰ νὰ διαιωνίζεται ἡ τιμωρία.

Κυρία καὶ κεντρικὴ ἰδέα εἰς αὐτό, γύρω στὴν ὁποίαν πλέκεται τὸ ὅλον δρᾶμα, εἶνε τὸ ὅτι ὁ *πονόψυχος*, *μολονότι ἐγνώριζεν ὅτι θὰ τιμωρηθῇ, κάνει μὲ αὐταπάρνησιν ἕνα καλὸ γενικῆς σημασίας καὶ κατόπιν ὑποφέρει φοβερὰ μαρτύρια χωρὶς νὰ μετανοῇ βέβαια δι' αὐτό.*

Εἰς τὸ «Δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ» πρωταγωνιστής, ὄχι βέβαια ὡς πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, ἀλλ' ὡς πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου, εἶνε ὁ Ἰησοῦς.

Ἡ διάφορες σκηνὲς τῆς ζωῆς του εἶνε ἀσυγκρίτως δραματικώτερες.

Ὁ Προμηθεὺς ὡς φίλος μεγάλος τῶν ἀνθρώπων τοὺς διδάσκει τὰς τέχνας καὶ τρόπους γιὰ νὰ καλυτερεύσουν τὴν ὑλικὴν ζωήν των πρὸ παντὸς μὲ τὸ κλοπιμαῖον δῶρον τῆς φωτιᾶς. Γιὰ τὴν πνευματικήν των ἢ διανοητικήν των εὐτυχίαν δὲν περιορίζεται εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀληθείας ἀλλὰ ἀποκρύπτει ἀπ' αὐτοὺς τὴν φροντίδα καὶ τὴν πρόγνωσιν τοῦ θανάτου διὰ νὰ ζοῦν εὐδαιμονέστερα ὡς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Προμηθεὺς πρὸς τὸν χορόν:

Προμ.—«Ἕκαμα ἔγνοιαν οἱ θνητοὶ νὰ μὴ ἔχουν τοῦ θανάτου».

Χορός.—Τοῦ κακοῦ αὐτοῦ ποιὸ φάρμακο γι' αὐτοὺς εὑρῆκες;»

Προμ.—«Μὲς στὲς ψυχές τους τυφλὲς ἐλπίδες ἔβαλα.»

(Συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Σημ. Ἰ. Ζερβοῦ, πρόλογος εἰς τὴν μετάφρασιν τοῦ Προμηθέως δεσμώτου, εἰς τὸ δημοτικὸν γλωσσικὸν ἰδίωμα.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ—ΕΞΟΧΟΥ ΤΕΧΝΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΑ

ΓΑΜΩΝ - ΑΡΡΑΒΩΝΩΝ - ΒΑΠΤΙΣΕΩΝ

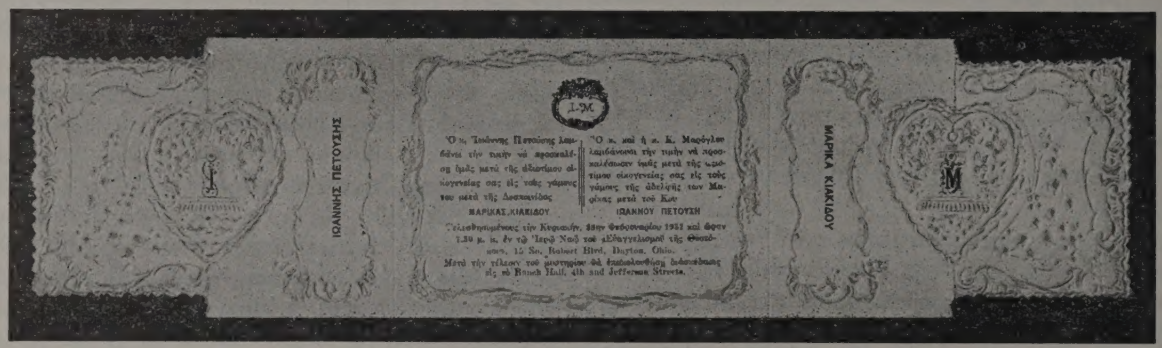

Προσκλητήριον Γάμου No. 73, μὲ διπλᾶ φάκελα.
Διὰ 50 ..... $6.00 — Διὰ 100 ..... $9.00
Διὰ μεγαλειτέρας ποσότητας ἡ ἀνάλογος ἔκπτωσις.

ΤΑ Ἐκδοτικὰ καὶ Τυπογραφικὰ Καταστήματα DIVRY ἔχουν ἐγκαταστήσει εἰδικὸν Τμῆμα πρὸς ἐκτύπωσιν παντὸς εἴδους Προσκλητηρίων Γάμων καὶ Βαπτίσεων.

ΤΑ ὡραιότερα καὶ καλλιτεχνικώτερα σχέδια, ἐξ ἀρίστης ποιότητος χάρτου μὲ διπλᾶ φάκελα, τυπωμένα μὲ μεγάλην προσοχήν, ἀκρίβειαν καὶ καλλιτεχνίαν, καὶ μὲ χρυσᾶ ἢ μαῦρα καλλιτεχνικὰ γράμματα, θὰ εὕρετε μόνον εἰς τὰ Καταστήματα **D. C. DIVRY, Inc.**

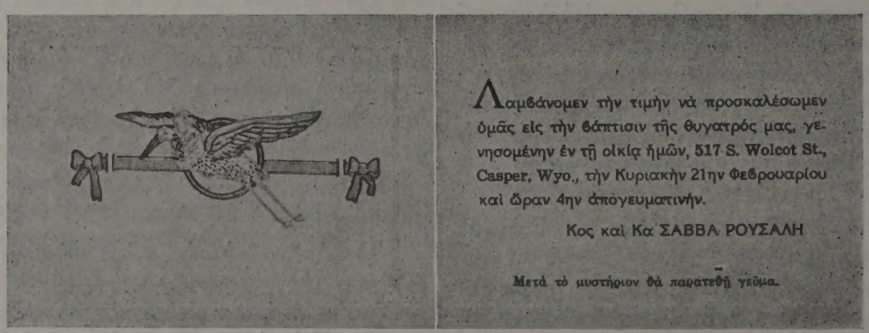
Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ προσκαλέσωμεν
ὑμᾶς εἰς τὴν βάπτισιν τῆς θυγατρός μας, γε-
νησομένην ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡμῶν, 517 S. Wolcot St.,
Casper, Wyo., τὴν Κυριακὴν 21ην Φεβρουαρίου
καὶ Ὥραν 4ην ἀπογευματινήν.
Κος καὶ Κα ΣΑΒΒΑ ΡΟΥΣΑΛΗ
Μετὰ τὸ μυστήριον θὰ παρατεθῇ γεῦμα.

Προσκλητήριον Βαπτίσεως No. 57, μὲ φακέλους.
Διὰ 50 ..... $3.50 — Δι' 100 ..... $5.00
Διὰ μεγαλειτέρας ποσότητας ἡ ἀνάλογος ἔκπτωσις.

D. C. DIVRY, Inc., 240 West 23rd St., NEW YORK

TELEPHONE: WATKINS 9-4346